Β. ΚΟΡΟΛΕΝΚΟ

ΤΑ ΠΕΔΙΑ ΤΥ ΙΠΟΓΙΥ

ΥΚΡΑΝΙΚΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΟΝ
ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΙΟΝΟΤΙΤΟΝ
ΜΑΡΙΥΠΟΛΙ
1935

В. КОРОЛЕНКО

ДЕТИ ПОДЗЕМЕЛЬЯ

ОТВ. РЕДАКТОР И. САРБЕЙ
ПЕРЕВОД А. ДИМИТРИУ
ТЕХ. РЕДАКТОР Н. ПЕТРОС

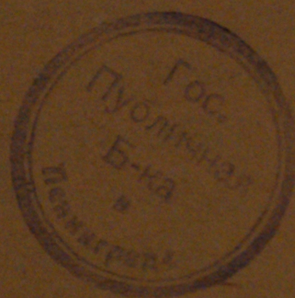
Стат. форм. 110×150 — печ. лист. 3 — 31,740 знаков. в листе
Тираж 1000 — Міськліт 110 — Зам 207 Маріуполь, держдрукарня.

1935 — УКРГОСНАЦМЕНИЗДАТ — 1935

Β. ΚΟΡΟΛΕΝΚΟ

ΤΑ ΠΕΔΙΑ ΤΥ ΙΠΟΓΙΥ

ΚΡΑΤΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΙΟΝΟΤΙΤΟΝ
1935—ΜΑΡΙΥΠΟΛΙ—1935

Επιτράπικε για εκτίποσι στις 15-I-1935
Αριθμός διβλίυ 56. — Τιράζζ 1000.
Γορλίτ № 110 — Παρανκελίας № 207

ΙΠΕΦΘΙΝΟΣ ΣΙΝΤΑΧΤΙΣ: Γ. ΣΑΡΜΠΕΙ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΙ ΑΠΤΟ ΡΥΣΙΚΟ:
Α. ΔΙΜΙΤΡΙΥ.
ΔΙΟΡΘΩΤΙΣ: Ν. ΠΕΤΡΟΣ

Ι μιτέρα-μυ πέθανε, όταν ίμυνα πέντε χρονόν. Ο πατέρας-μυ παραδόθικε όλος στι λίπι-τυ κε ςα να κςέχαςε ολότελα για τιν ίπαρκςί-μυ. Κάπυ-κάπυ χάιδεβε τι μικρί αδερφί-μυ Σόνια κι' όπος ίκςερε φρόντιζε γι' αφτίνα, γιατί ίχε τα χαραχτιριςτικά τις μιτέρας-μυ. Κ' εγό μεγάλονα, ςαν αγριόδεντρο ςτον κάμπο· κανίς δε με τριγίριζε με ιδιέτερι περιπίιςι, μα ύτε κε περιόριζε κανίς τι λεφτεριά-μυ.

Ι μικρί πόλι, όπυ κατικύςαμε, ονομαζότανε Κνιάζζιεβένο, πιο απλά, Κνιαζζ-γοροντόκ. Ανίκε ςε μια κςεπεςμένι, μα περίφανι πολονέζικι γενιά, κε θίμιζε καθεμιά απτις μικρές πόλις, πυ βρίςκυντε ςτις νοτιο-δυτικές γυμπέρνιες.

'Οταν πιγένετε προς τι μικρί πόλι απτ' ανατολικά, χτιπάι, πρότα απ' όλα ςτα μάτια-ςας ι φιλακί—το καλίτερο αρχιτεκτονικό ςτολίδι τις πόλις. Ι ίδια ι μικρί πόλι ίνε απλομένι χαμιλά πάνο απτις νιςταγμένες, μυχλιαζμένες τεχνιτές λίμνες, κε για να πάι κανίς ς' αφτίν ανανκάζετε να κατεβί απτιν κατιφορικί διμοςιά, πυ ίνε φραγμένι. 'Ενας παρακιμιζμένος απόμαχος ςτρατιότις ςικόνι τεμπέλικα τον περάτι, κε ίςτε πια ςτιν πόλι, αν κε, μπορί, δεν το παρατιρίτε αμέςος, —ι γκρίζι φράχτες, ι εριμότοπι με κυμυλές από λογιό-λογιό παλιοπράματα περνύν αγάλια-αγάλια διαδοχικά με τις τιφλύτςικες καλιβίτςες, πυ χόθικαν ςτι γι. Παραπέρα ι φαρδιά πλατία ίνε κατακομένι ςε διάφορα μέρι απτις ςκοτινές αβλόπορτες τον «ταχςιδιοτικόν ςπιτιόν». Τα διμόςια χτίρια ςε κάνυν ν' αποθαρίνεςε με τυς άςπρυς τίχυς κε με τις ίςιες-

τυς γραμές, πυ ςυ θιμίζυνε στρατόνες. Το κςίλινο γιοφίρι, πυ ίνε πάνο απτο ςτενό ποταμάκι, τρίζι, τρεμυλιάζοντας κάτο απτυς τροχύς, κε κυνιέτε ςαν παλιόγερος. Πèρα απτο γιοφìρι απλόνετε ο δρόμος με τα καταςτìματα, τα μαγαζιά, τα μαγαζάκια, τα τραπέζια τον ςαράφιδον, πυ κàθυντε ςτα πεζοδρόμια κάτο από ομπρέλες, κε με τα επιςτεγάζματα τον κυλυρύδον. Βρόμα, λέρα, όμιλι από πεδιά, πυ ςèρνυντε ςτι ςκόνι τυ δρόμυ. Μα νά ακόμα ένα λεφτό, κε βρίςκεςτε πια όκςο απτιν πόλι. Σιγανά πςιθιρίζυν ι ςιμίδες πάνο απτα μνίματα τυ νεκροταφìυ, κι' ο αγέρας κιματίζι τα ςπαρτà ςτα χοράφια κε βυίζι ένα λιπιτερό ατέλιοτο τραγύδι ςτα τέλια τυ τιλεγράφυ.

Το ποταμάκι, απ' όπυ περνύςε το γιοφίρι, πυ ίπαμε πιο πàνο, έτρεχε απτι μια τεχνιτί λίμνι κε χινότανε ςτιν άλι. Έτςι, απτι βόρια κε τι νότια μεριά ι μικρί πόλι ίτανε τριγιριζμένι από πεδιάδες κε βαλτότοπυς, ι λίμνες από χρόνο ςε χρόνο ριχένανε, ςκεπαζόντανε από πραςινάδα, κ' ι απςιλές πικνές καλαμιές κιματίζανε, ςα θάλαςα, ςτυς τεράςτιυς βάλτυς. Στι μέςι μιας λίμνις βριςκότανε ένα νιςì· πάνο ςτο νιςί ìτανε ένας παλιός μιςονκρεμιζμένος πίργος.

Θιμύμε, με τι φόβο κìταζα αφτό το μεγαλόπρεπο, παλιό χτίριο. Γι' αφτό ίχανε ςκιματίςι παράδοςες κε διιγίματα, το ένα πιο φοβερό απτο άλο. Έλεγαν, ότι το νιςί φτιàςτικε τεχνιτά με τα χέρια τον τύρκον εχμαλότον. «Πάνο ςτ' ανθρόπινα κόκαλα ςτιρίζετε ο παλιός πίργαρος», èλεγαν ι παλιί κάτικι, κ' ι φοβιζμένι πεδικί-μυ φανταςία ζογράφιζε χιλιàδες ςκελετύς τύρκον κάτο απτι γι να βαςτύνε με τα κοκαλιàρικα χέρια-τυς το νιςì με τ' απςιλά-τυ καβάκια, πυ ίχαν ςκίμα πιραμίδας, κε με τον παλιό πìργο. Γι' αφτό, βέβεα, ο πίργος φενότανε ακόμα πιο φοβερòς κε μάλιςτα ςτις ιλιόφοτες μέρες, οπόταν τίχενε, πέρνοντας κυράγιο απτο φος κε τις δινατές φονές τον πυλιόν, να πάμε πιο ςιμά-τυ, ςιχνά έκανε να μας

πιάνι μια πανικί φρίκι: τόσο άγρια μας κίταζαν τα μάβρα βαθυλόματα τον παραθίρον, πυ ίχανε βγάλι προπολύ. Μέσα στις έριμες σάλες περπατύσε ένα μιστιριόδικο θρόιζμα, ι πετρίτσες κι' ο σουβάς, κσεκολνόντας έπεφταν κάτο, κσιπνόντας το βροντερό αντίλαλο, κ' εμίς τρέχαμε δίχος να κιτάζυμε πίσο, κε κατόπι-μας βαστύσε ακόμα πολί κερό ο χτίπος κε το ποδοβολιτό κε το χαχανιτό.

'Ιτανε κερός, οπόταν ο παλιός πίργος χρισίμεβε για δορεάν καταφίγιο σε κάθε φτοχό. 'Ολι, όσι δεν έβρισκαν τόπο στιν πόλι ίτε έχασαν τι δινατότιτα, για τι μια ίτε τιν άλι ετία, να πλιρόνυν ας ίνε κε τις τιποτένιες δεκάρες για τι στέγι κε τι γονιά, πυ τυς χριαζόντανε για τι νίχτα κε τιν κακοκεριά,—όλι αφτί τραβύσαν προς το νισί κ' εκί, ανάμεσα στα ερίπια, πυ απιλύσαν να νκρεμίσυν, ακυμπύσαν τα κεφαλάκια-τυς, πλιρόνοντας για τι φιλοκσενία μόνο με το ριπσοκιντίνεμα να παραχοθύν κάτο αππις στίβες τον παλιοσκυπιδιόν. «Κάθετε στον πίργο» — αφτί τι φράσι τι μεταχιριζόμασταν, σινίθος, για να εκφράσυμε τον ακρινό βαθμό τις φτόχιας. Ο παλιός πίργος καλοδεχότανε κε στέγαζε κε το γραφιά, πυ φτόχινε προσορινά, κε τις ορφανεμένες γριύλες, κε τυς αλίτες, πυ δεν ίχανε γενιά. 'Ολι αφτί ι φτοχί κσέσκιζαν τα σοθικά τυ γέρικυ πίργυ, σπάνοντας τα ταβάνια κε τα πατόματα, ανάβανε σόμπες, κάτι μαγίρεβαν κε με κάτι τρέφονταν.

Μα άκσαφνα ανάμεσα στιν παρέα, πυ φόλεπσε κάτο αππι στέγι τον γέρικον ερīπίον, άρχισαν τα μαλόματα κ' έγινε μια πολί φρικόδικι ανατροπί. Ο γέρο Γιάνυσς, πυ ίταν ένας αππυς μικροιπαλίλυς τυ τελεφτέυ ιδιοχτίτι τυ πίργυ, τυ κσεκυτιάρι κόμι, κατόρθοσε να πάρι κάτι σαν τιν ονομασία τυ διεφθιντί κε σάροσε μεμιάς ολάκερο πλίθος από άστεγυς ζιτιάνυς, πυ ίβρανε καταφίγιο στα κατόγια κε τα σερβανιά τυ μισονκρεμιζμένυ πίργυ. Κάμποσες μέρες με τι σιρά στο νισί

ίτανε τέτιος θόριβος, ακύονταν τέτια κσεφονιτά, πυ κάποτε
συ φενότανε, ότι ι τύρκι κσέφιγαν απτα μπουντρύμια για να
εκδικιθύν τυς πάνυς-καταπιεστές. Ο Γιάνυςς άφισε στον
πίργο μόνο τυς «καλύς χριστιανύς», δηλ. τυς καθολικύς, κε
σινάμα, κιρίος, τυς πρόιν ιπιρέτες ίτε τυς απογόνυς τον ιπιρε-
τόν τις γενιάς τυ κόμι.

Το πιο ακσιοσιμίοτο πρόσοπο απτο πλίθος τον φτοχόν,
πυ δεν μπόρεσαν να τα τεριάσυν στον παλιό πίργο, κε πυ
τόρα τυς κυμάντερνε, σαν πιστό-τυ στρατό, ίτανε ο πάνος
Τιμπύρτσι Δραμπ, πυ εντιπόθικε ζοιρά ι μορφί-τυ μέσα στιν
πεδικί-μυ φαντασία. Το εκσοτερικό-τυ δεν ίχε τίποτα το
αριστοκρατικό: τ' αδάστιμά-τυ ίτανε απσιλό, σαν καμπυριάρικο,
το πρόσοπό-τυ ίχε μεγάλα, χοντρο-εκφραστικά χαραχτιριστικά,
Τα κοντά, λίγο κσανθοκοκινοπά μαλιά-τυ κσεπετιόνταν κσέχο-
ρα. Το χαμιλό μέτοπο, το κάτο σαγόνι, πυ έβγενε λίγο
μπρος, ι μεγάλι κίνισι τον μιονιόν τυ προσόπυ-τυ έδιναν σ'
όλι τι φισιγνομία κάτι το πιθικικό. Μα τα μάτια-τυ, πυ
στράφτανε κάτο απτα κατεβαζμένα φρίδια, κίταζαν κάπος
πιζματόδικα κε κατσυφιάρικα, μέσα-τυς έφενκε, μαζί με τιν
πονιριά, μια μεγάλι οκσιδέρκια, ενεργιτικότιτα κ' ένα εκσερε-
τικό μιαλό. Τον κερό, πυ το πρόσοπό-τυ έκανε κομικές γρι-
μάτσες, τα μάτια-τυ διατιρύσαν παντοτινά τιν ίδια έκφρασι,
κ' εγό, πυ ίμυνα πεδί, τρόμαζα ανίποτα, όταν κίταζα τα
γελία καμόμοτα αφτύ τυ παράκσενυ ανθρόπυ.

Το μιστίριο, πυ τριγίριζε τιν καταγογί τυ πάνυ Τιμπύρ-
τσι, έκανε να περάσι για μάγος ακόμα κε στα περίχορα τις
μικρίς-μας πόλις. Όπος φένετε, ο ίδιος γελύσε μ' όλι τιν
καρδιά-τυ για τι βλακία τον ανθρόπον, μα όταν τον προσκα-
λύσαν, να κάνι μάγια, δεν αρνιότανε κε, αντί να κσορκίζι,
έλεγε αποσπάζματα απτα έργα τυ Τίτυ Λίβιυ*).

Ο πάνος Τιμπύρτσι ίχε κε πεδιά, δικά-τυ ίτε κσένα —

*)Τίτος Λίβιος—αρχέος ρομέος σιγραφέας.

χανίς δεν μπορύσε να το κσιγίσι. Μα τάφερε από κάπυ, κε κατικύσανε μαζί-τυ πάνο στο βυνό σιμά στο παρεκλίσι, στο ιπόγιο. Τ' αγόρι ίτανε εφτά χρονόν, το κορίτσι—τριόν. Τ' αγόρι, πυ ίχε το όνομα Βάλεκ, ίτανε απσιλό, λιγνό, με μά-

βρα μαλιά, συλάτσερνε κάποτε στιν πόλι δίχος καμιά δυλιά, βάζοντας τα χέρια στις τζέπες-τυ κε ρίχνοντας στις πάντες τις ματιές-τυ, πυ ανισιχύσαν τις κυλυρύδες. Το κορίτσι το ίδανε μια ίτε δυο φορές στα χέρια τυ πάνυ Τιμπύρτσι, κε κατόπι χάθικε, κε πυ βρισκότανε—χανίς δεν το ίκσερε.

Το βυνό σιμά στο παρεκλίσι, πυ ίτανε κατασκαμένο απτα μνίματα, ίχε κακί φίμι. Στο παλιό νεκροταφίο, όταν έρχονταν ι φτινοπορινές νίχτες, άναβαν μαβιές φο:ιές, κε στο παρεκλίσι ι κυκυβάγιες φόναζαν τόσο διαπεραστικά κε δινατά,

πυ απτι φονί τυ καταραμένυ πυλιύ έσφινκε ακόμα κ' ι καρδιά τυ άφοβυ σιδερά.

Απτον κερό πυ πέθανε ι μιτέρα-μυ, κε το κατσυφιάρικο πρόσοπο τυ πατέρα έγινε ακόμα πιο κατσυφιαζμένο, μ' έβλεπαν πολί σπάνια στο σπίτι. Τις καλοκερινές βραδιές γλιστρύσα αργά τι νίχτα στον κίπο, σα νεαρό λικάκι, αποφέβγοντας τις σινάντισες με τον πατέρα-μυ, άνιγα με κάτι ιδιέτερα πράματα το παράθιρό-μυ, πυ ίτανε μισοσφαλιγμένο απτιν πικνί πρασινάδα τις πασχαλιάς, κ' έπεφτα ίσιχα στο κρεβάτι. Αν δεν κιμότανε ακόμα ι μικρί-μυ αδερφί στιν κύνια-τις μέσα στι γιτονικί κάμαρα, πίγενα σιμά-τις, κε χαιδέβαμε ίσιχα ο ένας τον άλο κε πέζαμε, προσπαθόντας να μιν ταράκσυμε τον ίπνο τις γρινιάρας γριάς νταντάς. Κε το προί, μόλις κσιμέρονε, οπόταν στο σπίτι όλι ακόμα κιμόντανε, άνιγα πια αχνάρι από δροσιά στα πικνά απσιλά χορτάρια τυ κίπυ, πιδύσα πάνο απτο φράχτι κε πίγενα προς τιν τεχνιτί λίμνι, όπυ με περίμεναν με τις πετονιές τέτια τσαχπίνια-σίντροφι σαν κ' εμένα, ίτε προς το μίλο, όπυ ο νισταγμένος μιλονάς μόλις κσέσπροχνε τα νεροφράγματα κε το νερό, σιγοτρεμυλιάζοντας στιν καθρεφτόδικι απανοσιά, έπεφτε στυς «νεροχίτες» κι'άρχιζε με κυράγιο τι δυλιά τις μέρας.

Τότες πίγενα παραπέρα. Μυ άρεζε ν' αντικρίζο το κσίπνιμα τις φίσις: χερόμυνα, όταν κατόρθονα να φοβερίσο κανένα παρακιμιζμένο κοριδαλό ίτε να διόκσο απτ' αβλάκι κανένα φοβιτσιάρι λαγό. Ι σταλαγματιές τις δροσιάς έπεφταν απτις κερκίδες, απτα κεφαλάκια τον λιβαδίσιον λυλυδιόν, όταν περνύσα απτυς κάμπυς, πιγένοντας προς το μικρό δάσος, πυ βρισκότανε όκσο απτιν πόλι. Τα δέντρα με αντικρίζανε μ' ένα πσίθιρο τεμπέλικις νίστας.

Πρόφτενα να τελιόσο το μακρινό γίρο, μα μολοτύτο ολοένα κε σιναντύσα στιν πόλι παρακιμιζμένα πρόσοπα, πυ άνιγαν τα κανάτια τον σπιτιόν. Μα νά ο ίλιος σικόθικε πια

πάνο απτο βυνό, πέρα απτις τεχνιτές λίμνες ακύετε το φονακλάδικο κυδύνι, πυ φονάζι τα γιμνασιόπεδα, κ' ι πίνα με ανανκάζι να πάγο στο σπίτι, για το προινό τζάι.

Γενικά με λέγανε αλίτι, κακό, παλιόπεδο, κε τόσο σιχνά το επαναλαβένανε, πυ, επιτέλυς κ' εγό ο ίδιος κατάντισε να το πιστέπσο, ότι ίνε αλίθια. Ο πατέρας-μυ επίσις το πίστεπσε κ' έκανε πότε-πότε απόπιρες να καταπιαστί με τιν ανατροφί-μυ, μα ι απόπιρες τέλιοναν με αποτιχία. Βλέποντας το γέρικο κε κατσυφιαζμένο πρόσοπο τυ πατέρα-μυ, πυ ίχε τι σκλιρί σφραγίδα τις αγιάτρεφτις λίπις, έχανα το θάρος-μυ κε περιμαζονόμυνα. Στεκόμυνα μπροστά-τυ ανεβοκατεβάζοντας τα πόδια-μυ, τραβοκοπόντας το παντελονάκι-μυ κε κιτάζοντας ολόγιρα. Πότε πότε, θαρίς κε κάτι σικονότανε μέσα στα στίθια-μυ: ίθελα να μ' ανκαλιάσι ο πατέρας-μυ, να με βάλι στα γόνατά-τυ κε να με χαιδέπσι. Τότε θα σφινκόμυνα στο στίθος-τυ, κε, μπορί, θα κλέαμε μαζί—το πεδί κι' ο σοβαρός άντρας—για τιν κινί-μας ορφάνια. Μα με κίταζε με τα ομιχλιαζμένα μάτια-τυ, πυ θαρίς ίτανε καρφομένα πάνο απτο κεφάλι-μυ, κ' εγό σύφρονα ολάκερος κάτο απ' αφτί τιν ακατανόιτι για μένα ματιά.

— Θιμάσε τι μανόλα-συ;..—με ροτύσε ο πατέρας.

Αν τι θιμόμυνα; Ο, νε! Τι θιμόμυνα! Θιμόμυνα, πος τίχενε, κσιπνόντας τι νίχτα, να γιρέβο στο σκοτάδι τα τριφερά-τις χέρια κε να σφίνκομε δινατά πάνο-τυς, σκεπάζοντάς-τα με φιλιά. Τι θιμόμυνα, πος καθότανε άροστι μπροστά στο ανιχτό παράθιρο κε κίταζε μελανχολικά τι θαβμάσια ανικσιάτικι ζογραφιά, αποχερετόντας-τιν στο στερνό χρόνο τις ζοίστις. Ο, νε! Τι θιμόμυνα.—'Οταν ίτανε ολάκερι σκεπαζμένι από λυλύδια, ίτανε κσαπλομένι νέα κι' ορέα με τι σφραγίδα τυ θανάτυ στο χλομό πρόσοπό-τις, εγό, σαν αγρίμι, τρίποσα στι γονιά κε τιν κίταζα με αναμένα μάτια, πυ για πρότι φορά ανίχτικε μπροστά-τυς όλι ι φρίκι τυ μιστιριόδικυ ενίγ-

ματος τις ζοίς κε του θανάτου. Κ' έπιτα, όταν τιν πίγανε μέσα ς' ένα πλίθος άγνοστον ανθρόπον, μίπος τ' αναφιλιτά-μου δεν αντιχύςανε με πνιγμένο τόνο μέσα στο σκιόφοτο τις πρότις νίχτας τις ορφάνιας-μου;

Μα στο ρότιμα του πατέρα-μου ςόπενα, κε ςύφρονα ολάκερος κε πολεμούςα ν' αποςπάςο πιο γλίγορα τα χεράκια-μου μέσα απτα χέρια-του.

Του γέμιςαν τ' αφτιά απ' όλες τις μεριές, ότι ίμε κακό, χαλαζμένο πεδί, κι' ολοένα μ' απόφευγε κε βαςανιζότανε απτι ςινέςτιςι, ότι πρέπι να μ' αγαπά, κε δεν μπορί. Κ' εγό αφτό το εςτανόμουνα. Πότε-πότε, κριμένος μέσα στα χαμόδεντρα, τον παρακολουθούςα. 'Εβλεπα, πος βιμάτιζε στις δεντροςτιχίες, ολοένα χάνοντας πιο γλίγορι τιν περπατιςιά-του, κε στέναζε ιπόκοφα απτο ανιπόφορο πςιχικό βάςανο. Τότες ι καρδιά-μου έςφινκε απτον πόνο κε τι ςιμπάθια. Μια φορά, όταν ςφίνκοντας με τα χέρια το κεφάλι-του κάθιςε στιν πάνκα κι' άρχιςε τ' αναφιλιτά, δε βάςτακςα κ' έτρεκςα απτα χαμόδεντρα στο δρομάκι, ιπακούοντας στι φλογερί επιθιμία να ριχτό στο λεμό του πατέρα-μου. Μα, αφού άκουςε τα βίματά-μου, ςίκοςε το κεφάλι-του, με κίτακςε αφςτιρά κε μου έκοπςε τι φόρα με το πςιχρό ρότιμα:

— Τί θέλις;

Δεν ίθελα τίποτα. Γίριςα γλίγορα, γιατί ντράπικα για τιν ορμί-μου, φοβόμουνα να μιν τι διαβάςι ο πατέρας στο ταραγμένο πρόςοπό-μου. Αφού έτρεκςα στα πικνά δέντρα του κίπου, έπεςα μπρούμιτα στο χορτάρι κ' έκλαπςα πικρά απτι λίπι κε τον πόνο-μου.

Οχτό χρονόν πεδί δοκίμαςα πια όλι τι φρίκι τις μοναξιάς. Ι αδερφί-μου ι Σόνια ίτανε τεςάρον χρονόν. Τιν αγαπούςα φλογερά, κε με πλίρονε με τιν ίδια αγάπι, μα ι γενικί ιδέα, που ενκαθιδρίθικε για μένα, ςαν πεδί του σκινιού κε του παλουκιού, πρόφταςε να στίςι ανάμεςά-μας έναν αψιλό φραγμό.

Κάθε φορά, όταν άρχιζα να πέζο μαζί-τις κατά το σινίθιό-μυ, θοριβόδικα κι' απότομα, ι γριά νταντά, πυ ίταν εόνια νισταγμένι κε μαδύσε εόνια με κλιστά μάτια πύπυλα τις κό-τας για τα προσκέφαλα, αμέσος κσιπνύσε, άρπαζε γλίγορα τι Σόνια-μας κε τιν έφερνε στιν κάμαρά-τις, ρίχνοντας πάνο-μυ θιμομένες ματιές: σ' αφτές τις περίπτοσες μυ θίμιζε πάντα τιν κλόσα με τα σικομένα φτερά, εγό ο ίδιος σίνκρινα τον εαφτό-μυ με τ' αρπαχτικό γεράκι, κε τι Σόνια με το μικρό κοτοπύλι. Πικρενόμυνα πολί κε λιπόμυνα. Δεν ίνε γι' αφτό παράκσενο, ότι γλίγορα έπαψα κάθε απόπιρα ν' απασχολό τι Σόνια με τα θοριβόδικα πεχνίδια-μυ, κ' ίστερα από κάμποσο κερό πνιγόμυνα, στενοχοριόμυνα στο σπίτι κε στον κίπο-μας, όπυ δεν έβρισκα από κανένα ένα γλικό λόγο κε χάδι. 'Αρχισα ν' αλιτεβό, σινίθισα στις κατσάδες κε τις ιπέφερα με τόσι απάθια, όσο κε τιν ορμιτική βροχί, πυ κσέσπανε κσαφνικά ίτε τιν κάψα τυ ίλιυ.

'Αμα γνόρισα όλες τις γονιές τις πόλις ος τα τελεφτέα βρόμικα παρασόκακα, τότε άρχισα να βάζο στο μάτι το παρεκλίσι, πυ φενότανε μακριά πάνο στο βυνό. Στις αρχές, σα φοβιζμένο αγρίμι, το σίμονα από διάφορες μεριές, όλο δεν αποφάσιζα ν' ανεβό πάνο στο βυνό, πυ ίχε κακί φίμι. Μα, όσο κε γνοριζόμυνα με τον τόπο, μπροστά-μυ πρόβαλαν μόνο μνίματα κε νκρεμιζμένι σταβρί. Εκί δε φένονταν ίχνι κανενός ανθρόπινις παρυσίας,—όλα ίτανε κάπος ίμερα, ίσιχα, παραπεταμένα, έριμα. Μόνο το ίδιο το παρεκλίσι κίταζε, συφρόνοντας τα φρίδια-τυ, με τα έριμα παράθιρα, σα να ίχε στο νύ-τυ κάπια μελανχολικί σκέψι. 'Ιθελα να το εκσετάσο, να κιτάκσο μέσα-τυ για να πιστό τελιοτικά, ότι εκί δεν ιπάρχι τίποτα άλο, εκσόν από σκόνι. Μα επιδί θα ίτανε φοβερό κι' άβολο να καταπιαστό μόνος-μυ σε μια τέτια επιχίρισι, γι' αφτό στρατολόγισα στυς δρόμυς τις πόλις ένα μικρό απόσπαζμα

από διο τσαχπινόπεδα, δίνοντας ιπόσκεσι να τ' ανταμίπσο με φραντζόλες κε μίλα απτον κίπο-μας.

* * *

Κσεκινίσαμε αμέσος ίστερα απτο μεσιμέρι κε, άμα σιμόσαμε στο βουνό, αρχίσαμε ν' ανεβένουμε απτους αργιλόδικους νκρεμότοπους, που ίτανε κατασκαμένι απτα φτιάρια κε τους ανικσιάτικους χίμαρους. Ι νκρεμότοπι γίμνοναν τις βουνοπλαγιές, κε κάπου-κάπου φένονταν άσπρα λιομένα κόκαλα, που κσετρίποσαν μέσα απτο χόμα.

Τέλος, βοιθόντας ο ένας τον άλο, βγίκαμε βιαστικὰ πάνο στο βουνό απτον τελεφτέο νκρεμό. Ο ίλιος άρχιζε να βασιλέβι. Ι λοκσές αχτίδες χρίσοναν απαλά τα πράσινα χορτάρια του παλιού νεκροταφίου, έπεζαν πάνο στους παλιούς στραβομένους σταβρούς, αχτινοβολόντας πάνο στα παράθιρα του παρεκλισιού, που απομίνανε. Ίτανε σιγαλιά: ένιοθες τι γαλίνι κε τι βαθιά ισιχία του παραμελιμένου νεκροταφίου.

Ίμασταν μόνι-μας. Μόνο τα σπουργίτια κλοθογίριζαν έφθιμα κε τα χελιδόνια έμπεναν κ' έβγεναν, πετόντας στα παράθιρα του παλιού παρεκλισιού, που στεκότανε, κάπος μελανχολικά χαμιλομένο, ανάμεσα στα μνίματα, τα σκεπαζμένα από χορτάρι, στους σεμνούς σταβρούς κε τους μισονκρεμιζμένους τάφους, που ίτανε στρομένι με πικνί πρασινάδα, όπου φάνταζαν τα παρδαλά κεφαλάκια τον βατράχιον, του τριφιλιού κε τις βιολέτας.

— Δεν ίνε κανὶς,—ίπε ένας απτους σινοδιπόρους-μου.

— Ο ίλιος βασιλὲβι,—παρατίρισε ο άλος, κιτάζοντας τον ιλιο, που δε βασίλεβε ακόμα, μα βρισκότανε πάνο απτο βουνό.

Ι πόρτα τυ παρεκλισιύ ίτανε γερά καρφομένι. Τα παράθιρα ίτανε αψιλά πάνο απτι γι.. Οστόσο, με τι βοίθια τον σιντρόφον-μυ, έλπιζα να σκαρφολόσο πάνο σ' αφτά κε να κιτάκσο το εσοτερικό τυ παρεκλισιύ.

— Δε χριάζετε!—φόνακσε ο ένας-τυς, πυ έχασε άκσαφνα όλι τιν παλικαριά, κε μ' άρπακσε απτο χέρι.

— Νκρεμίσυ απ' εδό, γινέκα!—φόνακσε ο μεγαλίτερος απτο στρατό-μας, χαμιλόνοντας με προθιμία για μένα τι ράχι-τυ.

Ανέβικα άφοβα πάνο-τις ίστερα στάθικε όρθιος, κε σικόθικα πάνο στις πλάτες-τυ. Έτσι δίχος κόπο το χέρι-μυ έφτασε στο περβάζι κε, αφύ πίστικα, ότι ίνε γερό, ανέβικα στο παράθιρο κε κάθισα πάνο-τυ.

— Τί ίνε λιπόν εκί;—με ροτύσαν απο κάτο με το πιο ζοιρό ενδιαφέρο.

Εγό σόπενα. Σκίφτοντας απτυς παραστάτες, κίτακσα μέσα στο παρεκλίσι: απ' εκί μυ ερχότανε ι μιροδιά τις παnιγιρικίς ισιχίας τυ παραμελιμένυ ναύ. Το εκσοτερικό αφτύ τυ αψιλύ, στενύ χτίριυ δεν ίχε κανένα στολίδι. Ι αχτίδες τυ βραδινύ ίλιυ χινόντανε λέφτερα μέσα στ' ανιχτά παράθιρα κε ζογράφιζαν με χτιπιτό χρισάφι τυς παλιύς κσεγδαρμένυς τίχυς. Ίδα τι μέσα μεριά τις κλιστίς πόρτας, τα βυλιαγμένα στασίδια τον χορόν, τις παλιές λισμένες κολόνες, πυ θαρίς, ότι κυνίθικαν κάτο απτο αβάσταχτο βάρος. Ι γονιές ίτανε ιφαζμένες από αραχνιές, κ' εκί ίτανε σκοτινά, όπος ίνε σινίθος στις γονιές τον παλιόν χτιρίον. Απτο παράθιρο ος το πάτομα φενότανε, ότι ίνε πολί πιο μακριά, παρά ος το χορτάρι απ' έκσο. Θαρίς, ότι έβλεπα λάκο κε στιν αρχί δεν μπορύσα καθόλυ να καλοκιτάκσο, τι παράκσενα πράματα ίνε πεταμένα στο πάτομα.

Σ' αφτό το διάστιμα, ι σιντρόφι-μυ βαρέθικαν να στέκυντε κάτο, περιμένοντας απο μένα ιδίσις. Τότε ο ένας απ'

αφτός αφύ έκανε τιν ίδια προτςεντύρα, πυ έκανα εγό προτίτερα, κρεμὰςτικε δίπλα-μυ κε κρατιότανε απτο περβάζι τυ παράθιρυ.

— Αγία τράπεζα,— ίπε, αφύ καλοκìτακςε το παράκςενο πράμα, πυ βριςκότανε ςτο πάτομα.

— Κε πολιέλεος*).

— Τραπεζάκι για το βανκέλιο.

Μα νά εκί, τί ίνε;— έδικςε με περιέργια ένα ςκύρο πράμα, πυ φενότανε δìπλα ςτιν αγία τράπεζα.

— 'Ινε παπαδίςτικο καπέλο.

— 'Οχι, ìνε μπυγέλο.

— Μα τί γιρὲβι εδό το μπυγέλο;

— Μπορί να ίχε κάποτες κάρβυνα για το θιμιατό.

— 'Οχι, πραγματικά ίνε καπέλο, άλοςτε, μπορύμε να κιτάκςυμε. 'Ελα να δέςυμε τι ζόνι ςτο περβάζι, κε να κατεβίς.

— Νε, τι μυ λες! 'Ετςι κε κατέβικα. Κατέβα εςί ο ίδιος, αν θέλις.

— Κε τι έχι να κάνι! Θαρίς, δε θα κατεβό;

— Κατέβα λιπόν!

Πραγματικά, με τιν πρότι παρακίνιςι, έδεςα γερά διο λυριά, τα ςκάλοςα ςτο περβάζι κε αφύ έδοςα τι μιαν άκρι ςτο ςίντροφό-μυ, εγό ο ίδιος κρεμάςτικα.

'Αμα ακύμπιςε το πόδι-μυ ςτο πάτομα, ανατρìχιαςα, μα, βλέποντας τι μυρίτςα τυ φìλυ-μυ, πυ έςκιπςε με ςιμπàθια προς εμένα, κςαναπίρα θàρος, κε πάτιςα άφοβα ςτο πάτομα. Ο χτίπος τυ τακυνιύ βύιςε κάτο απτο πάτομα, αντìχιςε μέςα ςτιν ερimιά τυ παρεκλιςιύ, ςτις ςκοτινές γονιές. Κàμποςα ςπυργίτια φτερὺγιςαν απτις φολιές-τυς, πυ ίτανε ςτα ςταςίδια τον χορόν, πὲτακςαν κε βγίκαν απτι μεγάλι ςκιζμάδα ςτι ςτέγι.

Απτον τίχο με κίτακςε ένα αφςτιρὸ πρόςοπο με ανκα-

---

*) Αγία τράπεζα κε πολιέλεος— εκλιςιαςτικά πράματα.

θένιο στεφάνι. Ίτανε ένας γιγαντένιος σταβρομένος, που κατέβενε από πάνο απτο ταβάνι.

Μ' έπιασε ο φόβος. Τα μάτια του φίλου-μου στράφτανε από περιέργια, που του έκοβε τιν ανάσα κι' από σιμπάθια.

— Θάρτις σιμά;—ρότισε σιγανά.

— Θάρτο,—απάντισα επίσις σιγανά, μαζέβοντας το κουράγιο-μου.

Μα εκίνι τι στιγμί έγινε κάτι τόσο ανεπάντεχο κε τρομερό, που το έμα αμέσος πάγοσε στις φλέβες-μου.

Στιν αρχὶ ακούστικε ένας χτίπος κι' ο θόριβος του σουβά, που έπεσε πάνο στα στασίδια. Απάνο κάτι άρχισε να σαλέβι, βρόντισε τον αγέρα μ' ένα σίνεφο σκόνι, κε μια μεγάλι γκρίζα μάζα, κουνόντας τα φτερά, ανέβικε προς τι σκιζμάδα τις στέγις. Το παρεκλίσι για μια στιγμί σα να σκοτίνιασε. Μια τεράστια γέρικι κουκουβάγια ανισίχισε απτο θόριβό-μας, πέταχσε απτι σκοτινί γονιά, φάνικε για λίγο στο φον του γαλάζιου ουρανού στο άνιγμα κε πετάχτικε όχσο.

Ένιοσα ένα πλιμίριζμα σπαζμοδικού φόβου.

— Ανέβασέ-με—φόναχσα στο σίντροφό-μου, αρπάζοντας το λουρί.

— Μι φοβάσε, μι φοβάσε!—με καθισίχαζε κ' ετιμαζότανε να μ' ανεβάσι στο φος τις μέρας κε του ίλιου.

Μα άχσαφνα ίδα, ότι το πρόσοπό-του παραμορφόθικε απτι φρίκι. Κσεφόνισε κε χάθικε στι στιγμί, πιδόντας απτο παράθιρο. Γίρισα πίσο-μου από ένστιχτο κε ίδα ένα παράχσενο φενόμενο, που μ' έκανε, άλοστε, να σαστίσο περισότερο από θαβμαζμό, παρά από φρίκι.

Το σκούρο πράμα, που σιζιτούσαμε,—καπέλο ίνε ίτε μπογέλο,—που αποδίχτικε επιτέλους, ότι ίνε τσουκάλι, φάνικε για λίγο στον αγέρα κε κρίφτικε μπροστά στα μάτια-μου κάτο απτιν αγία τράπεζα. Πρόφτασα μόνο να δο το αόριστο σκίμα

ενός μιχρύ, θαρίς πεδιχύ χεριύ, πυ το τραβύςε ς' αφτό το χαταφίγιο.

'Ινε δίςχολο να μεταδόςο τι εςτανόμυνα εχίνο το λεφτό. Το έςτιμα, πυ ένιωθα, δεν χάνι μάλιςτα να το ονομάςο φόβο. Από χάπυ, θαρίς απτον άλο χόζμο, χάμποςα δεφτερόλεφτα ερχότανε ςτ' αφτιά-μυ με γοργό χτίπιμα τ' ανίςιχο ποδοβυλιτό, πυ έχαναν τα διο ζεβγάρια πεδιχά πόδια. Μα ςε λίγο ςταμάτιςε χι' αφτό. 'Ιμυνα μόνος, θαρίς μέςα ςε ςχοτινό τάφο χε ίχα μπροςτά-μυ χάτι παράχςενα, ανεχςίγιτα φενόμενα.

Ο χρόνος*) για μένα δεν ιπίρχε, γι' αφτά δεν μπορύςα να πο, αν άχυςα γλίγορα χάτο απτιν αγία τράπεζα το ςινχρατιμένο πςίθιρο:

— Μα γιατί δεν πιγένι πίςο;

— Βλέπις, φοβίθιχε.

Ι πρότι φονί μυ φάνιχε ολότελα πεδιαχίςτιχι, ι δέφτερι μπορύςε ν' ανίχι ςε πεδί τις ιλιχίας-μυ. Μυ φάνιχε χιόλας, ότι ςτι χαραμάδα τις παλιάς αγίας τράπεζας άςτραπςε ένα ζεβγάρι μάβρα μάτια.

— Κε τόρα τί θα χάνι;—αχύςτιχε πάλι ο πςίθιρος.

— Μα νά, περίμενε,—απάντιςε ι φονί τυ μεγαλίτερυ.

Κάτο απτιν αγία τράπεζα χάτι θορίβιςε πολί, χυνίθιχε χιόλας, χε τιν ίδια ςτιγμί χςετρίποςε από χάτο-τις μια φιγύρα.

'Ιτανε ένα αγόρι ενιά χρονόν, πιο αψιλό από μένα, λιγνύτςιχο χε λεπτό, ςαν χαλαμιά. Φορύςε ένα λερομένο πυλιχάχι, ίχε τα χέρια-τυ μέςα ςτις τζέπες τυ ςτενύ χε χοντύ παντελονιύ-τυ. Τα χαςτανά ζγυρά μαλιά-τυ ίτανε αναχατομένα πάνο απτα μάβρα ςχεφτιχά μάτια-τυ.

Αν χε ο άγνοςτος, πυ παρυςιάςτιχε ςτι ςχινί με τέτιο ανεπάντεχο χε παράχςενο τρόπο, με ςίμονε με

*) Χρόνος—χερός.

κίνο το κσένιαστο κε παράφορο τυπέ, πυ σίμοναν πάντα στο παζάρι-μας το ένα τ' άλο τα πεδιά, πυ ετιμάζονταν ν' αρχίσυν τον καβγά, μα μολοτύτο, άμα το ίδα, πίρα πολί κυράγιο. Πίρα ακόμα περισότερο κυράγιο, οπόταν κάτο αττιν ίδια αγία τράπεζα ίτε, πιο σοστά, αττιν κλαβανί, πυ σκέπαζε το πάτομα τυ παρεκλισιύ, πίσο απτο αγόρι φάνικε ακόμα ένα λερομένο προσοπάκι κοριτσιύ, κορνιζαρισμένο με κσανθά μαλιά κε με πεδιακίστικα περίεργα γαλανά μάτια, πυ κάρφοσε πάνο-μυ.

Αποτραβίχτικα λιγάκι απτον τίχο, κε σίμφονα με τυς ιποτικύς κανόνες τυ παζαριύ-μας, έβαλα επίσις τα χέρια στις τζέπες-μυ. Αφτό ίτανε σιμάδι, ότι δε φοβύμε τον αντίπαλο κε μάλιστα, ενμέρι, δίνο να καταλάβι, ότι τον περιφρονό.

Σταθίκαμε ο ένας αντίκρι στον άλο κε αλιλοκιταχτίκαμε. Αφύ με κίτακσε αττιν κορφί ος τα νίχια, τ' αγόρι ρότισε.

— Εσί γιατί ίρτες εδό;

'Ετσι,—απάντισα,—κ' εσένα τί σε νιάζι;

Ο αντίπαλός-μυ σίκοσε τον όμο-τυ, σα να ίθελε τάχατες να βγάλι τα χέρια αττις τζέπες-τυ κε να με χτιπίσι.

Εγό ύτε το κύνισα.

— Θα συ δίκσο, λιπόν!—με φοβέρισε.

Φύσκοσα το στίθος-μυ.

— Χτίπα, λιπόν! Δοκίμασε!.

Ι στιγμί ίτανε κρίσιμι. Απ' εκίνον εκσαρτιότανε ο χαρακτίρας τον παραπέρα σχέσεόν-μας. Περίμενα... μα ο αντίπαλός-μυ με κίτακσε με τιν ίδια εκσεταστικί ματιά κε δε σάλεψε.

— Εγό, αδέρφι, κε μόνος-μυ... επίσις...—ίπα, μα πιο ιρινόφιλα πια.

Σ' αφτό το διάστιμα το κοριτσάκι, αφύ στιρίχτικε με τα χεράκια-τυ στο πάτομα τυ παρεκλισιύ, πολεμύσε επίσις να κσετριπόσι αττιν κλαβανί. 'Επεφτε, κσανασικονότανε κε, επιτέλυς, τράβικσε τρικλίζοντας προς τ' αγόρι.

Άμα τον σίμοσε ολότελα, τον άρπαχσε σφιχτά, σφίχτικε πάνο-του κε μυ κάρφοσε τι θαβμαζμένι κε, ενμέρι, φοβιζμένι ματιά-τις.

Αφτό αποφάσισε το τέλος τις ιπόθεσις, έγινε ολοφάνερο, ότι σε τέτια κατάστασι τ' αγόρι δεν μπορί να μαλόσι, κ' εγό βέβεα ίμυνα επίσις πάρα πολί μεγαλόψιχος, όστε να μιν εποφελιθό τιν άθολί-τυ κατάστασι.

— Πός σε λένε;—ρότισε τ' αγόρι, χαιδέβοντας με το χέρι-του το ξανθό κεφαλάκι τυ κοριτσιύ.

— Βάσια. Κ' εσί πιος ίσε;

— Εγό ίμε ο Βάλεκ... σε γνορίζο: κάθεσε στον κίπο, πάνο απτιν τεχνιτί λίμνι. Έχετε μεγάλα μίλα.

— Νε, αφτό ίνε αλίθια: τα μίλα-μας ίνε καλά. Θέλις να συ δόσο;

Αφύ έβγαλα απτιν τζέπι τα διο μίλα, πυ ίτανε προ-

οριζμένα για να πλιροθί ο ςτρατός-μυ, πυ τόςκαςε αδιάντροπα, έδοςα το ένα ςτο Βάλεχ κε τ' άλο τ' άπλοςα ςτο κοριτςάκι. Μα το κοριτςάκι έκριπςε το πρόςοπό-τυ, ςφίχτικε ςτο Βάλεχ.

— Φοβάτε,—ίπε εκίνος, κ' έδοςε μόνος-τυ το μίλο ςτο κοριτςάκι.—Γιατί χάθικες εδό; Μίπος εγό μπίκα καμιά φορά ςτον κίπο-ςας;—ρότιςε κατόπι.

— Κε τι, έλα! Θα χαρό—απάντιςα καλόκαρδα.

Αφτί ι απάντιςι ςάςτιςε το Βάλεχ· ςιλογίςτικε.

— Δεν ίμε παρέα-ςυ,—ίπε μελανχολικά.

— Μα γιατί;—ρότιςα πικραμένος πολί για το μελανχολικό τόνο, πυ ιπόθικαν αφτά τα λόγια.

— Ο πατέρας-ςυ ίνε πάνος δικαςτίς.

— Κε τί έχι να κάνι;—θάβμαςα με ιλικρίνια.—Εςί θα πέζις μαζί-μυ, κι' όχι με τον πατέρα-μυ.

Ο Βάλεχ κύνιςε το κεφάλι-τυ.

— Ο Τιμπύρτςι δε θα μ' αφίςι,—ίπε κε, ςα να τυ θίμιςε κάτι αφτό το όνομα, άκςαφνα μυ ίπε.—'Ακυςε, ίςε πολί καλό πεδί, μα μολοτύτο ίνε καλίτερο να φίγις. Αν ςε βρι εδό ο Τιμπύρτςι, θα ίνε άςκιμα.

Το παραδέχτικα, ότι πραγματικά ίνε κερός να φίγο.

Ι τελεφτέες αχτίδες τυ ίλιυ χάθικαν πια ανάμεςα απτα παράθιρα τυ παρεκλιςιύ, κι' ος τιν πόλι δεν ίτανε ςιμά.

— Μα πός να βγο απ' εδό;

— Θα ςυ δίκςο το δρόμο, θα πάμε μαζί.

Κι' αφτί;—ακύμπιςα το δάχτιλό-μυ ςτι μικρί-μας ντάμα.

— Ι Μαρύςια; Κι' αφτί θα πάι μαζί-μας.

— Πος, απτο παράθιρο;

Ο Βάλεχ ςιλογίςτικε.

— 'Οχι, νά τι: εγό θα ςε βοιθίςο ν' ανεβίς ςτο παράθιρο κ' εμίς θα βγύμε απ' άλο δρόμο.

Με τι βοίθια τυ νέυ φίλυ-μυ,—ανέβικα ςτο παράθιρο. Αφύ έλιςα το λυρί, το τίλικςα ολόγιρα ςτο περβάζι κε, κρα-

τόντας κε τις δίο άκρες, κρεμάστικα στον αέρα. Ίςτερα, αφίνοντας τι μιαν άκρι, πίδιςα κάτο κε τράβιχςα το λορί.

Ο Βάλεχ κ' ι Μαρύσια με περίμεναν πια ςιμά ςτον τὶχο, απ' όχςο.

Ο ίλιος ακόμα πριν από λίγο κερό ίχε βασιλέπςι πέρα απτο βυνό. Ι πόλι βύλιαχςε ςτι μενεχςεδενιο-ομιχλόδιχι ςκιά, κε μόνο ι κορφές τον αψιλόν καβακιόν πάνο ςτο νιςί κςεχό-ριζαν απότομα με το κόκινό-τυς χριςάφι, ζογραφιζμένες αππις τελεφτέες αχτίδες τις δίςις. Μυ φενότανε, ότι απτον κερό πυ παρυςιάςτικα εδό, ςτο παλιό νεκροταφίο, πέραςε όχι λιγότερο από ένα μερόνιχτο, ότι αφτό έγινε χτες.

— Τί καλά!—ίπα, ανκαλιαζμένος αππι φρεςκάδα τις βραδιάς, πυ πλάκοςε κι' αναςένοντας μ' όλο το ςτίθος-μυ τιν ιγρί δροςιά.

— Πλίκςι ίνε εδό,—ίπε μελανχολικά ο Βάλεχ.

— Εςίς όλο εδό κάθεςτε;—ρότιςα, όταν αρχίςαμε να κατεβένυμε κ' ι τρὶς-μας αππο βυνό.

— Εδό.

— Μα πύ ὶνε το ςπίτι-ςας;

Δεν μπορύςα να φανταςτό, ότι πεδιά ςαν κ' εμένα μπορύςαν να ζύνε δίχος ςπίτι.

Ο Βάλεχ χαμογέλαςε με τι ςινιθιζμένι μελανχολικί-τυ όπςι κε δεν απάντιςε τίποτα.

Δεν περάςαμε αππυς ςτρονκιλύς, νκρεμότοπυς, γιατί ο Βάλεχ ίκςερε πιο βολικό δρόμο.

Αφύ περάςαμε ανάμεςα αππις καλαμιές τυ κςερύ βάλτυ κε το ποταμάκι πάνο αππα λεπτά ςανιδάκια, βρεθίκαμε ςτυς πρόποδες τυ βυνύ, ςτιν πεδιάδα.

Εδό ὲπρεπε ν' αποχοριςτύμε. Αφὺ έςφιχςα το χέρι τυ νέυ γνόριμύ-μυ, τ' άπλοςα επίςις κε ςτο κοριτςάκι. Μυ έδοςε φιλικά το μικρύτςικο χεράκι-τις κε, κιτάζοντας από κάτο προς τα πάνο με τα γαλανά-τις μάτια, ρότιςε:

— Θα ξαναάρτις σε μας;
— Θάρτο,—απάντισα,—το δίχος άλο.
— Καλά, λιπόν—ίπε σιλογιζμένος ο Βάλεχ—έλα, μα μόνο τέτια όρα, όταν ι δικί-μας θα ίνε στιν πόλι.
— Πιι ίνε ι «δικί-σας»;
— Δικί-μας ίνε... όλι... ο Τιμπύρτσι... ο προφέσορας...
— Καλά. Θα κιτάξο, πότε θα ίνε στιν πόλι, κε τότε θάρτο. Για τιν όρα—αντίο-σας!
— Έι, για άκουσε!—μυ φόναξε ο Βάλεχ, όταν πίγα κάμποσα βίματα μακριά,—δε θα φλιαρίς, ότι ίσουνα σε μας;
— Σε κανένα δε θα το πο,—απάντισα σταθερά.
— Νά αφτό ίνε καλό! Κε ς' εκίνυς τυς βλάκες-συ, στα πεδαρέλια, όταν θ' αρχίσυν να σε ζαλίζυν, να πις, ότι ίδες το διάβολο.
— Καλά, θα το πο.
— Αντίο, λιπόν.
— Αντίο.

Το πικνό σκιόφοτο απλόθικε πάνο απτο Κνιάζζιε-βένο, όταν σίμοσα στο φράχτι τυ κίπυ-μας. Πάνο απτον πίργο ζογραφίστικε το λεπτό δρεπάνι τυ φενκαριύ, άναπσαν τ' άστρα. Ίθελα πια ν' ανεβό στο φράχτι, όταν κάπιος μ' άρπαξε απτο χέρι.
— Βάσια, φίλε-μυ!—άρχισε να λέι με ταραγμένο πσίθιρο ο σίντροφός-μυ, πυ τόξερε.—Μα πός εσί;.. Αγαπιμένεμυ!..
— Μα νά, όπος βλέπις! Κ' εσίς όλι με παρατίσατε!..

Κατέβασε το κεφάλι-τυ, μα ι περιέργια νίκισε το έστιμα τις ντροπίς. Ξαναρότισε:
— Κε τί ίταν εκί;
— Τί;—απάντισα μ' ένα τόνο, πυ δεν επέτρεπε αμφιβολία,—ενοίτε, διαβόλι! Μα εσίς ίστε φοβιτσιάριδες!..

Κε, αφύ γλίτοςα απτο ντροπιαζμένο ςίντροφό-μυ, ςκαρφάλοςα πάνο στο φράχτι.

'Ιςτερα από ένα τέταρτο τις όρας κιμόμυνα πια βαθιά.

* * *

Από τότε με ρύφικςε ολότελα ι νέα-μυ γνοριμιά. Το βράδι, όταν έπεφτα ςτο κρεβάτι, κε το πρωί, όταν ςικονόμυνα, ςκεφτόμυνα μόνο για τιν επίςκεπςι, πυ ίτανε να κάνο πάνο στο βυνό. Γίριζα στυς δρόμυς τις πόλις με το μοναδικό ςκοπό—να κιτάκςο, αν ίνε εκί ο πάνος Τιμπύρτςι κ' ι παρέα-τυ, —εκίνα τα παράκςενα πρόςοπα, πυ ο γέρο Γιάνυςς, ο επιστάτις τυ πίργυ, τα χαραχτίριζε με τα λόγια «κακί παρέα», κε πυ φένονταν κάθε πρωί ςτιν πόλι κε τα βράδια χανόνταν δίχος ν' αφίςυν ίχνι. Τόρα ίκςερα, πιόνα καταλάβενε ο Βάλεκ με το όνομα ι «δικί-μας», κε, αφύ κίταζα, πος πιγενοέρχυντε αφτά τα ίποπτα πρόςοπα ςτο παζάρι, αμέςος τραβύςα τρεχάτος απτο βάλτο ςτο βυνό, προς το παρεκλίςι, αφύ γιόμιζα πρότα τις τζέπες-μυ με μίλα, πυ μπορύςα να κόπςο ςτον κίπο δίχος απαγόρεπςι, κε με λιγύδια, πυ φίλαγα πάντα για τυς νέυς φίλυς-μυ.

Ο Βάλεκ, πυ ίτανε γενικά πολί ςοβαρός, ςα μεγάλος ςτις μανιέρες-τυ, δεχότανε αφτά τα δόρα απλύςτατα κε, τις περιςότερες φορές τάβαζε κάπυ κατά μέρος, τα φίλαγε για τιν αδερφί-τυ. Μα ι μικρί Μαρύςια χτιπύςε κάθε φορά τα χεράκια-τις κε ςτα μάτια-τις άναβε ι φοτιά τυ πιο άδολυ ενθυςιαζμύ. Στο χλομό πρόςοπο τυ κοριτςιύ κόρονε το κοκινάδι, γελύςε, κι' αφτό το γέλιο τις μικρίς-μας φιλινάδας αντιχύςε ςτις καρδιές-μας κε μας αντάμιβε για τα κυφέτα, πυ θιςιάζαμε για όφελός-τις.

'Ιτανε ένα χλομό, μικρούτσικο πλάζμα, πυ ευ θίμιζε το λυλύδι, πυ μεγάλοσε δίχος τις ζοογόνες αχτίδες τυ ίλιυ. Παρ' όλα τα τέσερά-τις χρόνια, ακόμα περπατύσε άσκιμα, αβέβεα πατόντας με τα όμορφα ποδαράκια-τις, κε κυνιότανε, σαν το χορταράκι. Τα χέρια-τις ίτανε λεπτά κε διάφανα, το κεφαλάκι κυνιότανε πάνο στο λεπτό λεμό-τις, σαν το κεφαλάκι τις καμπίσιας κλιματσίδας, μα τα μάτια-τις κίταζαν κάποτες τόσο μελανχολικά, όχι πεδιακίστικα κε το χαμόγελό-τις τόσο μυ θίμιζε τι μιτέρα-μυ στις τελεφτέες μέρες τις ζοίς-τις, οπόταν, τίχενε, καθότανε αντίκρι στ' ανιχτό παράθιρο κι' ο αγέρας σάλεβε τα κσανθά μαλιά-τις,—πυ κ' εγό ο ίδιος, βλέποντας αφτό το πεδιακίστικο προσοπάκι, γινόμυνα μελανχολικός, κε τα δάκρια ερχόντανε στα μάτια-μυ.

Τι σίνκρινα άθελα με τιν αδερφί-μυ. 'Ιχανε τιν ίδια ιλικία, μα ι Σόνια-μυ ίτανε στρονκιλί, σα φύσκα, κ' ελαστικί, σαν το τόπι. 'Ετρεχε τόσο ζοιρά, όταν τίχενε να πέζι με όρεκσι, γελύσε τόσο δινατά, φορύσε πάντα τέτια όμορφα φυστάνια, κε στις καστανές-τις πλεκσύδες ι καμαριέρα τις έπλεκε κάθε μέρα άλικες κορδέλες.

Κ' ι μικρί-μυ φιλινάδα σχεδόν δεν έτρεχε ποτές κε γελύσε πολί σπάνια. Κι' όταν γελύσε, το γέλιο-τις αντιχύσε, σαν το πιο μικρό ασιμένιο κυδυνάκι, πυ δεν ακύετε πια δέκα βίματα μακριά. Το φυστάνι-τις ίτανε λερομένο κε παλιό, στιν πλεκσύδα-τις δεν ίχε κορδέλες, μα τα μαλιά-τις ίτανε πολί πιο μακριά κε πιο μεγαλόπρεπα, απτις Σόνιας, κε θάβμαζα, πυ ο Βάλεκ ίκσερε να τα πλέκι με μεγάλι τέχνι, πράμα πυ το εχτελύσε κάθε προί.

'Ιμυνα πολί σερπετός. «Αφτός ο μικρός,—έλεγαν για μένα ι μεγαλίτερι,—έχι ιδράργιρο στα χέρια κε τα πόδιατυ», πράμα πυ το πίστεβα κ'εγό ο ίδιος, αν κε δεν μπορύσα κσεκάθαρα να φανταστό, πιος κε με τι τρόπο, μυ έκανε αφτί τιν ενχίρισι. Απτις πρότες κιόλας μέρες έδοσα ζοντά-

νια κε στιν παρέα τον νέον-μυ γνόριμον. 'Ινε ζίτιμα αν ο αντίλαλος τις παλιάς «καπλίτσας» (τυ παρεκλισιύ) ίχε επαναλάβι καμιά φορά τέτια δινατά κσεφονιτά, όπος εκίνο τον κερό, οπόταν προσπαθύσα να κυνίσο κε να τραβίκσο στα πεχνίδια το Βάλεχ κε τι Μαρύσια. Οστόσο, το κατάφερνα άσκιμα. Ο Βάλεχ κίταζε σοβαρά εμένα κε το κοριτσάκι, κε μια φορά, όταν τιν έβαζα να τρέκσι μαζί-μυ για να δύμε πιος πιόνα θα περάσι, ίπε:

'Οχι, τόρα θα κλάπσι.

Πραγματικά, όταν τιν έσπροκσα κε τιν έβαλα να τρέκσι, ι Μαρύσια, άμα άκυσε τα βίματά-μυ κατόπι-τις, άκσαφνα γίρισε προς εμένα, σικόνοντας τα χεράκια πάνο απτο κεφάλι-τις θαρίς για ιπεράσπισι, με κίτακσε με αβοίθιτι ματιά πιαζμένυ μικρύ πυλιύ κ'έκλαπσε δινατά. Εγό τάχασα ολότελα.

— Νά βλέπις,—ίπε ο Βάλεχ,—δεν αγαπάι τα πεχνίδια. Τιν κάθισε στα χορτάρια, έκοπσε λυλύδια κε τις τάρικσε. Ι Μαρύσια σταμάτισε το κλάμα κε διάλεγε τα φιτά, κάτι έλεγε στα χρισομένα πέταλα, κ'έφερνε στα χίλια-τις τις μαβιές κλιματσίδες. Ισίχασα κ' εγό κε κσαπλόθικα δίπλα στο Βάλεχ σιμά στο κοριτσάκι.

— Γιατί ίνε τέτια;—ρότισα, επιτέλυς, δίχνοντας με τα μάτια-μυ τι Μαρύσια.

— Δεν ίνε έφθιμι;—κσαναρότισε ο Βάλεχ κ'ίστερα ίπε με τόνο ολότελα πιζμένυ ανθρόπυ:—μα αφτό, βλέπις, ίνε απτι νκρίζα πέτρα...

— Νε-ε,—επανάλαβε το κοριτσάκι, σαν αδίνατος αντίλαλος:—ίνε απτι νκρίζα πέτρα.

— Από πιά νκρίζα πέτρα;—κσαναρότισα, γιατί δεν καταλάβενα.

— Ι νκρίζα πέτρα τις ρύφικσε τι ζοί,—κσίγισε πάλι ο Βάλεχ, κιτάζοντας όπος πριν τον υρανό.—'Ετσι λέι ο Τιμπόρτσι... Ο Τιμπόρτσι καλά το κσέρι.

— Νε-ε...—επανάλαβε πάλι το κοριτσάκι σα σιγανός αντίλαλος,—ο Τιμπόρτσι όλα τα ξέρι.

Δεν καταλάβενα τίποτα απ'αφτά τα ενιγματόδικα λόγια, ακόμπισα στον ανκόνα-μυ κε κίταξα τι Μαρόσια. Καθότανε στιν ίδια πόζα, πυ τιν κάθισε ο Βάλεκ, κι'όλο έτσι διάλεγε τα λυλύδια. Βλέποντας αφτί τι μικρότσικι μελανχολικί φιγύρα, ένιοσα ξεκάθαρα, ότι μέσα στα λόγια τυ Τιμπόρτσι,—αν κε δεν καταλάβενα τι σιμασία-τυς,—βρίσκετε ι πικρί αλίθια. Αναμφίβολα, κάπιος ρόφιξε τι ζοί απ'αφτό το παράξενο κοριτσάκι, πυ κλέι τότες, όταν ι άλι στι θέσι-τις γελύν. Μα πός μπορί αφτό να το κάνι ι νκρίζα πέτρα; «Φένετε, αφτό γίνετε τι νίχτα», σκεφτόμυνα, κ'ένα σινέστιμα λίπις, πυ έτσυζε κ'έφτανε σε πόνο, έσφινκε τιν καρδιά-μυ.

Κάτο απτιν επιροί αφτό τυ σινεστίματος μετρίασα κ' εγό τι ζοιράδα-μυ. Κ'εγό κι'ο Βάλεκ σιμορφονόμασταν με τιν ίσιχι σοβαρότιτα τις ντάμας-μας, κι'αφύ τι βάζαμε να καθίσι κάπυ πάνο στα χορτάρια, μαζέβαμε γι'αφτίνα λυλύδια, πετρίτσες με λογιό-λογιό χρόματα, πιάναμε πεταλύδες, φτιάναμε παγίδες από τύβλα για να πιάσυμε σπυργίτια. Κε κάποτες, ξαπλομένι σιμά-τις πάνο στα χορτάρια, κιτάζαμε στον υρανό, πος πλέυν τα σίνεφα ψιλά πάνο απτιν κυρελιαζμένι στέγι τις παλιάς «καπλίτσας», λέγαμε στι Μαρύσια παραμίθια ίτε κυβεντιάζαμε ο ένας με τον άλο.

Αφτές ι κυβέντες κάθε μέρα ολοένα κε στερέοναν τι φιλία-μυ με το Βάλεκ, πυ μεγάλονε, παρ'όλι τιν απότομι αντίθεσι τον χαραχτίρον-μας. Πάντα παράφορος, ζοιρός, άθελα ιποταζόμυνα στο μελανχολικό σοβαρό τόνο τυ Βάλεκ κε, ιδιέτερα, σε κίνι τιν ανεξαρτισία, με τιν οπία έκανε λόγο για τυς μεγαλίτερυς. Εξόν απ'αφτό, σιχνά μυ έλεγε πολλά νέα, πυ προτίτερα ύτε τα σκεφτόμυνα. Ακύοντας, πος μιλάι για τον Τιμπόρτσι σα για σίντροφο, τον ρότισα:

— Πατέρας-συ ίνε ο Τιμπόρτσι;

— Δεν κςέρο,—απάντιςε ςκεφτικός.

— Σε αγαπάι;

— Νε, μ' αγαπάι,—ίπε πια ο Βάλεκ πολί πιο βεβεομένα.—Φροντίζι παντοτινά για μένα, κε κςέρις, κάποτες κε κλέι..

— Κε μένα μ' αγαπάι, κ' επίςις κλέι, — πρόςτεςε ι Μαρύςια μ' έκφραςι πεδιακίςτικις περιφάνιας.

* * *

— Μα εμένα ο πατέρας-μυ δε μ'αγαπάι,—ίπα μελανχολικά. Ποτές δε με φίλιςε...

— Πςέματα! Πςέματα!—ίπε ο Βάλεκ.—Εςί δεν καταλαβένις. Ο Τιμπύρτςι κςέρι καλίτερα. Εκίνος λέι, ότι ο δικαςτίς ίνε ο καλίτερος άνθροπος μέςα ςτιν πόλι, κι'ότι ι πόλι προπολύ θάπρεπε πια να βυλιάκςι, αν δεν ίτανε ο πατέρας-ςυ κ'ένας παπάς κι'ο εβρέος ραβίνος. Νά γι' αφτύς τυς τρις ι πόλι ακόμα δε βύλιακςε... 'Ετςι λέι ο Τιμπύρτςι... Γιατί αφτί πάντα προςτατέβυνε τυς φτοχύς ανθρόπυς... Κι'ο πατέρας-ςυ,—λέι ο Τιμπύρτςι,—δε θα φοβιθί να καταδικάςι τον πλύςιο, ας ίνε κι'ο ίδιυς ο κόμις. Κι' όταν πίγε ς'αφτόν ι γριά Ιβάνιχα με το δεκανίκι, πρόςτακςε να τις φέρυνε καρέκλα. Νά τι λογιό ίνε!

'Ολα αφτά μ'ανάνκαςαν να ςιλογιςτό βαθιά. Ο Βάλεκ μυ έδικςε τον πατέρα-μυ από τέτια μεριά, που ποτές δε μυ ερχότανε ςτο κεφάλι να τον κιτάκςο. Τα λόγια τυ Βάλεκ έθικςαν μέςα ςτιν καρδιά-μυ τιν κόρδα τις πεδικίς περιφάνιας. Μυ ίταν εφχάριςτο ν'ακύςο πενέματα για τον πατέρα-μυ, πυ λεγότανε απτ' όνομα τυ Τιμπύρτςι, πυ «όλα τα κςέρι», μα μαζί μ'αφτό τρεμύλιαςε μέςα ςτιν καρδιά-μυ μια νότα τςυ-

χτερίς αγάπις με τι θερμί σινέστισι, ότι ποτές ο πατέρας-μυ δε θα μ' αγαπίσι έτσι, όπος αγαπάι ο Τιμπύρτσι το Βάλεκ κε τι Μαρύσια.

* * *

Σίμονε το φτινόπορο. Στον κάμπο θερίζανε. Τα φίλα τον δέντρον άρχισαν να κιτρινίζυν. Μαζί μ'αφτό κ'ι Μαρύσιαμας άρχισε κάπος ν'αροστένι.

Δεν παραπονιότανε για τίποτα, μόνο όλο λίγνεβε. Το πρόσοπό-τις ολοένα κε γινότανε πιο χλομό, τα μάτιατις σκοτίνιασαν, τα βλέφαρά-τις σικόνονταν με το ζόρι.

Τόρα μπορύσα να πιγένο στο βυνό δίχος κανένα εμπόδιο. Σινίθισα ολότελα τον Τιμπύρτσι κ'έγινα δικός άνθροπος πάνο στο βυνό.

— Ίσε λαμπρό πεδί κε καμιά φορά πιστέβο να γίνις επίσις γραματιζμένος, όχι χιρότερος από μένα! — έλεγε ο πάνος Τιμπύρτσι.

Το φτινόπορο ολοένα κι'αναλάβενε τα δικεόματά-τυ. Ο υρανός όλο κε πιο σιχνά σκεπαζότανε από σίνεφα, τα περίχορα βύλιαζαν μέσα στο ομιχλόδικο σκιόφοτο, ι χίμαρι τις βροχίς χινόντανε θοριβόδικα στι γι, αντιχόντας με μονότονο κε μελανχολικό βύιζμα μέσα στα κατόγια.

Μυ κόστιζε πολί κόπο να φέβγο απτο σπίτι με τέτιο κερό, άλοστε προσπαθύσα μόνο να φίγο απαρατίριτος, κι' όταν γίριζα στο σπίτι καταμυσκεμένος, άπλονα μόνος-μυ τα ρύχαμυ αντίκρι στο ντζάκι κε ίσιχα έπεφτα στο κρεβάτι, σοπένοντας φιλοσοφικά κάτο από ολάκερο χαλάζι κατσάδες, πυ χινότανε πάνο-μυ απτα στόματα τον ντantάδον κε τον ιπιρετριόν.

Κάθε φορά, πυ ερχόμυνα στυς φίλυς-μυ, παρατιρύσα ότι ι Μαρύσια ολοένα κε λιόνι. Τόρα δεν έβγενε πια καθόλυ στον αέρα: ι νκρίζα πέτρα—το σκύρο σιοπιλό τέρας τυ ιπόγιυ—κσακολυθύσε αδιάκοπα τι φριχτί δυλιά-τυ, ρυφόντας τι ζοί απτο μικρό κορμάκι. Το κοριτσάκι περνύσε τόρα τον περισότερο κερό στο στρόμα, κ'εγό με το Βάλεκ προσπαθύσαμε μ'όλα τα δινατά-μας να τι διασκεδάσυμε κε να τι χαριεντίσυμε για να προκαλèσυμε τα ίσιχα τσακίζματα τυ αδίνατυ γέλιυ-τις.

Τόρα, οπόταν τα τèριασα τελιοτικά με τιν «κακì παρèα», το μελανχολικό χαμόγελο τις Μαρύσιας έγινε για μένα σκεδόν τόσο ακριβό, σαν το χαμόγελο τις αδερφίς-μυ. Εδό δεν ίτανε ι γρινιάρα ντaντά: εδό ίμυνα χρίσιμος,—εστανόμυνα, ότι κάθε φορά ι εμφάνισί-μυ, προκαλί ένα κοκινάδι ζοντάνιας στα μάγυλα τυ μικρύ κοριτσιύ.

Ο Βάλεκ μ'ανκάλιαζε, σαν αδερφό, ακόμα κι'ο Τιμπύρτσι πότε-πότε μας κίταζε κε τυς τρις με κάτι παράκσενα μάτια, όπυ κάτι γιάλιζε, σα δάκρι.

Για λίγο κερό ο υρανός πάλι καθάρισε. Φίγανε τα σίνεφα, κε πάνο απτι γι, πυ κσερενότανε, για τελεφτέα φορά πριν νάρτι ο χιμόνας, έλαμπσαν ι ιλιόφοτες μέρες. Κάθε μέρα βγάζαμε πάνο τι Μαρύσια κ' εδό κίταζε ολόγιρα με ολάνιχτα μάτια, στα μàγυλά-τις άναβε το κοκινάδι, φενότανε, ότι ο αγέρας, πυ τι χτιπύσε με το φρέσκο ζοογόνο φίσιμάτυ, τις γίριζε πίσο τα κοματάκια τις ζοίς, πυ τις άρπακσαν ι νκρίζες πέτρες τυ ιπόγιυ. Μα αφτό δε βάστακσε πολί κερό...

Σ'αφτό το αναμετακσί, πάνο απτο κεφάλι-μυ άρχισαν επίσις να μαζέβυντε τα σίνεφα.

Μια μέρα, όταν περνύσα κατά τα σινιθιζμένα το προί απτις δεντροστιχίες τυ κίπυ, ίδα στι μια απ' αφτές τον πατέρα-μυ, κε δίπλα-τυ το γέρο Γιάνυσς απτον πίργο. Ο γέρος τον χερετύσε με δυλοπρèπια κ'έλεγε κάτι, κι'ο πατέρας-

μυ ςτεκότανε με κατςυφιαζμένι όπςι, κε ςτο μέτοπό-τυ ίτανε απότομα χαραγμένο ένα ςύφρομα ανιπόμονις οργίς. Τέλος άπλοςε το χέρι-τυ, ςα να παραμέριζε το Γιάνυςς αππο δρόμο, κε ίπε:

— Να φίγετε! Ίςτε μόνο ένα παλιολαδικό!

Δε ςιμπαθύςα καθόλυ το γέρο μπύφο αππον πίργο, κε τόρα ι καρδιά-μυ τρεμύλιαςε από ένα προέςτιμα. Κατάλαβα, ότι ι κυβέντα, πυ αφυκρίθικα ίτανε για τυς φίλυς-μυ κε, μπορί, επίςις κε για μένα.

Ο Τιμπύρτςι, πυ τυ ίπα γι'αφτό το περιςτατικό, έκανε μια τρομερί γριμάτςα.

— Υ-φ, μικρέ-μυ!.. Τί διςάρεςτο νέο!.. Ο, καταραμένι γέρικι αλεπύ!

— Ο πατέρας-μυ τον έδιοχςε,—παρατίριςα για να τον παριγορίςο.

— Ο πατέρας-ςυ, μικρέ-μυ, ίνε ο πιο καλός απ'όλυς τυς δικαςτές, αρχίζοντας αππο Σολομόντα... Λογαριάζι, ότι δε χριάζετε να κινιγίςι το γέρικο κςεδοντιάρικο θεριό ςτιν τελεφτέα-τυ τρίπα... Μα, μικρέ-μυ, πός να ςυ το κςιγίςο;.. Ο πατέρας-ςυ ιπιρετί τον κίριο, πυ τ'όνομά-τυ ίνε νόμος. Έχι μάτια κε καρδιά μόνο ος τότε, πυ κιμάτε ο νόμος πάνο ςτα ράφια. Μα όταν αφτός ο κίριος κατεβί απ' εκί κε πι ςτον πατέρα-ςυ «για έλα, δικαςτί, δεν πρέπι άραγες να καταπιαςτύμε με τον Τιμπύρτςι Δραμπ, ίτε ακόμα πος τον λένε;» — απ'εκίνι τι ςτιγμί ο δικαςτίς κλιδόνι τιν καρδιά-τυ με το κλιδί, κε τότε έχι τέτια ςταθερά χέρια, πυ πιο γλίγορα μπορί να γιρίςι ο κόζμος ςτιν άλι μεριά, παρά να κςεγλιςτρίςι ο πάνος Τιμπύρτςι αππα χέρια-τυ... Καταλαβένις, μικρέ-μυ; Κε γι' αφτό εγό κι'όλι ακόμα περιςότερο ςεβύμαςτε τον πατέρα-ςυ, γιατί ίνε πιςτός ιπιρέτις τυ κιρίυ-τυ, κε τέτιι άνθροπι ίνε ςπάνιι. Αν όλι ι ιπιρέτες τυ νόμυ

ίτανε τέτιι, μπορύσε να κιμάτε ίσιχα πάνο στα ράφια-τυ κε ποτές να μιν κσιπνίσι...

Μ'αφτά τα λόγια ο Τιμπύρτσι σικόθικε, πίρε στα χέρια-

τυ τι Μαρύσια, αποτραβίχτικε μαζί-τις στι μακρινί γονιά, άρχισε να τι φιλάι κε σφινκότανε στο μικρό-τις στίθος. Κ' εγὸ απέμινα στο ι τόπο κε στεκόμυνα πολί κερό στιν ίδια πόζα κάτο απτιν εντίποσι, πυ έκαναν τα παράκσενα λόγια.

* * *

Ι καλές μέρες πέρασαν, κ'ι Μαρύσια πάλι έγινε χιρό-

τερα. Όλα τα κόλπα, που κάναμε με σκοπό να τιν απασχολίσυμε, τα κίταζε αδιάφορα με τα μεγαλα σκοτινιαζμένα κι' ακίνιτα μάτια-τις, κε προπολύ πια δεν ακύσαμε το γέλιο-τις. Άρχισα να φέρνο στο ιπόγιο τα πεχνίδια-μυ, μα κι' αφτά διασκέδαζαν το κοριτσάκι μόνο για λίγο κερό. Τότε αποφάσισα ν' αποταθό στιν αδερφί-μυ Σόνια.

Ι Σόνια ίχε μια μεγάλι κύκλα με χτιπιτά χροματιζμένο πρόσοπο κε με λαμπρά μαλιά από λινάρι —δόρο τις σιχορεμένις μιτέρας-μυ. Σ'αφτί τιν κύκλα ίχα μεγάλες ελπίδες κε για τύτο φόναξα τιν αδερφί-μυ στιν πλαινί μικρί δεντροστιχία τυ κίπυ κε τιν παρακάλεσα να μυ τι δόσι για λίγο κερό... Τόσο θερμά τιν παρακαλύσα γι' αφτό, τόσο ζοιρά τις περίγραψα το φτοχό άροστο κοριτσάκι, πυ δεν ίχε ποτές τα πεχνίδια-τυ, όστε ι Σόνια, πυ στιν αρχί μόνο έσφιγκε τιν κύκλα πάνο-τις, μυ τιν έδοσε κ'ιποσχέθικε να πέζι διο-τρις μέρες με τ'άλα-τις τα πεχνίδια.

Ι ενέργια αφτίς τις στολιζμένις φαρφυρένιας δεσπινίδας

πάνο στιν άροστί-μας ξεπέρασε όλες τις ελπίδες-μυ.

Ι Μαρύσια, πυ μαρενότανε σαν το λυλύδι το φτινόπορο,

φενότανε, ότι άκςαφνα κςαναζοντάνεβε. Τόςο δινατά μ'ανκάλιαζε, τόςο λιγιρά γελούςε, μιλόντας με τι νέα γνόριμίτις... Ι μικρί κούκλα έκανε ςχεδόν θάβμα!—ι Μαρούςια, πυ δεν κατέβενε πια προπολύ απτο κρεβάτι, άρχιςε να περπατάι, κυβαλόντας κατόπι-τις τιν κςανθί κόρι-τις, κε πότε-πότε έτρεχε κιόλας, χτιπόντας όπος πριν το πάτομα με τ' αδίνατα πόδια-τις.

Μα για τύτο αφτί ι κούκλα μυ έδοςε πάρα πολά ανίςιχα λεφτά. Πρότα απ'όλα, όταν τιν ίχα ςτον κόρφο-μυ, τραβόντας μαζί-τις για το βυνό, έτιχα ςτο δρόμο το γέρο Γιάνυςς, πυ με προβόδιζε πολί κερό με τα μάτια-τυ κε κυνύςε το κεφάλι-τυ.

'Επιτα, ίςτερα από διο μέρες ι γριά ντaντά παρατίριςε το χάςιμο κι' άρχιςε να χόνετε ςτις γονιές, γιρέβοντας παντύ τιν κούκλα. Ι Σόνια προςπαθύςε να τιν καθιςιχάςι, μα με τις αφελίς διαβεβέοςές-τις, ότι ι κούκλα δεν τις χριάζετε, ότι πίγε ςτον περίπατο κε γλίγορα θα γιρίςι, μόνο προκαλύςε τιν απορία τον ιπιρετριόν κε τις έκανε να ιποπτέβοντε, ότι εδό δεν ίνε απλό χάςιμο. Ο πατέρας-μυ τίποτα ακόμα δεν ίκςερε, μα κςαναίρτε ο Γιάνυςς κε διόχτικε αφτί τι φορά μ' ακόμα πιο μεγάλι οργί. Οςτόςο, τιν ίδια μέρα ο πατέρας-μυ με ςταμάτιςε, όταν πίγενα προς τιν πορτίτςα τυ κίπυ κε με πρόςτακςε να μίνο ςτο ςπίτι. Τιν άλι μέρα κςανάγινε το ίδιο, κε μόνο ίςτερα από τέςερις μέρες ςικόθικα προί-προί κε πίδιςα πάνο απτο φράχτι, ενόςο ο πατέρας-μυ ακόμα κιμότανε.

Πάνο ςτο βυνό ι δυλιές ίτανε άςκιμες. Ι Μαρούςια κςανάπεςε, κ' έγινε ακόμα πιο χιρότερα. Το πρόςοπό-τις έκεε μ' ένα παράκςενο κοκινάδι, τα κςανθά μαλιά-τις ίτανε ςκορπιζμένα πάνο ςτο προςκέφαλο. Κανένα δε γνόριζε. Δίπλα-τις

ίτανε κσαπλομένι ι κακότιχι κύκλα με τα τριανταφιλένια μάγουλα κε με τα βλακόδικα γιαλιστερά μάτια.

Ίπα στο Βάλεχ τυς φόβυς-μυ, κι' αποφασίσαμε, ότι ι κύκλα πρέπι να πάι πίσο, αφύ μάλιστα ι Μαρύσια δε θα το παρατιρίσι. Μα λαθέπσαμε: μόλις έβγαλα τιν κύκλα απτα χέρια τυ μικρύ κοριτσιύ, πυ ίτανε πεζμένο σ' ανεστισία, άνιξε τα μάτια-τυ, κίταξε μπροστά-τυ με θολί ματιά, σα να μι μ' έβλεπε, να μι σινεστανότανε τι παθένι, κι' άκσαφνα άρχισε να κλέι σιγά-σιγά, μα ταφτόχρονα τόσο παραπονιάρικα, κε στο λιγνό πρόσοπό-τυ κάτο απτο σκέπαζμα τυ παραμιλιτύ φάνικε για λίγο μια έκφρασι τέτιας βαθιάς λίπις, πυ έβαλα αμέσος τρομαγμένος τιν κύκλα στιν προτινί-τις θέσι. Το κοριτσάκι χαμογέλασε, έσφιξε πάνο-τυ τιν κύκλα κ' ισίχασε.

Κατάλαβα, ότι ίθελα να στερίσο τι μικρί-μυ φιλινάδα απτιν πρότι κε τελεφτέα χαρά στι λιγόχρονι ζοί-τις.

Ο Βάλεχ με κίταξε διλά.

— Κε τόρα τί θα γίνι; — ρότισε μελανχολικά.

Ο Τιμπύρτσι, καθιζμένος πάνο στι μικρί πάνκα με κατεβαζμένο κεφάλι απτι λίπι-τυ, με κίταξε επίσις με ροτιματικί ματιά. Γι' αφτό προσπάθισα να δόσο στον εαφτό-μυ όσο το δινατό κσένιαστι όψι κε ίπα:

— Δεν πιράζι! Ι ντάντά, πιστέβο να το κσέχασε πια.

Μα ι γριά δεν το κσέχασε. Όταν γίριζα αφτί τι φορά στο σπίτι, έτιχα πάλι στιν πορτίτσα το Γιάνυς: τι Σόνια τιν ίβρα με κλαμένα μάτια, κ' ι ντάντά μυ έριξε μια θιμομένι, βαριά ματιά κε κάτι μυρμύριζε με το κσεδοντιάρικο, σαφσάρικο στόμα-τις.

Ο πατέρας με ρότισε, πυ πίγα, κε, αφύ άκυσε προσεχτικά τι σινιθιζμένι απάντισι, περιορίστικε στο ότι μυ επανάλαβε τι διαταγί — με κανένα τρόπο να μιν αφίσο το σπίτι

δίχος τιν άδιά-τυ. Ι διαταγί ίτανε κατιγοριματικί κε πολί αποφαςιςτικί: δεν τόλμιςα να τιν παρακύςο, μα δεν τόλμιςα επίςις κε ν' αποταθό ς' αφτόνα για να μυ δόςι άδια.

Πέραςαν τέςερις καταπονετικές μέρες. Περπατύςα μελανχολικός μέςα ςτον κίπο κε κίταζα με θλίπςι προς το βυνό, περιμένοντας εκςόν απ' αφτό τι μπόρα, πυ μαζεβότανε πάνο απτο κεφάλι-μυ. Δεν ίκςερα τι θα γίνι, μα ςτιν καρδιά-μυ ίχα ένα βάρος. Κανένας δε με τιμόριςε ακόμα ς' όλι-μυ τι ζοί: ο πατέρας όχι μόνο δε με άνκιςε με το δάχτιλό-τυ, μα δεν ίχα ακύςι ποτές ύτε ένα απότομο λόγο-τυ.

Τόρα με βαςάνιζε ένα βαρί προέςτιμα.

Επιτέλυς, με φονάκςανε ςτο καμπινέτο τυ πατέρα-μυ. Μπίκα κε ςτάθικα διλά ςτο κατόφλι. Ο μελανχολικός φτινοπορινός ίλιος κίταζε ςτο παράθιρο. Ο πατέρας-μυ καθότανε ςτιν πολιθρόνα-τυ μπροςτά ςτο πορτρέτο τις μιτέρας-μυ κε δε γίριζε να με δι.

Άκυα τον ανίςιχο χτίπο τις καρδιάς-μυ.

Μα νά γίριςε. Σίκοςα τα μάτια-μυ πάνο-τυ κι' αμέςος τα χαμίλοςα. Το πρόςοπο τυ πατέρα μυ φάνικε άγριο. Πέραςε κάπυ μιςό λεφτό, κε ς' αφτό το διάςτιμα εςτανόμυνα πάνο-μυ τι βαριά κι' ακίνιτι, καταθλιπτικί ματιά-τυ.

— Εςί πίρες τιν κύκλα απτιν αδερφί-ςυ;

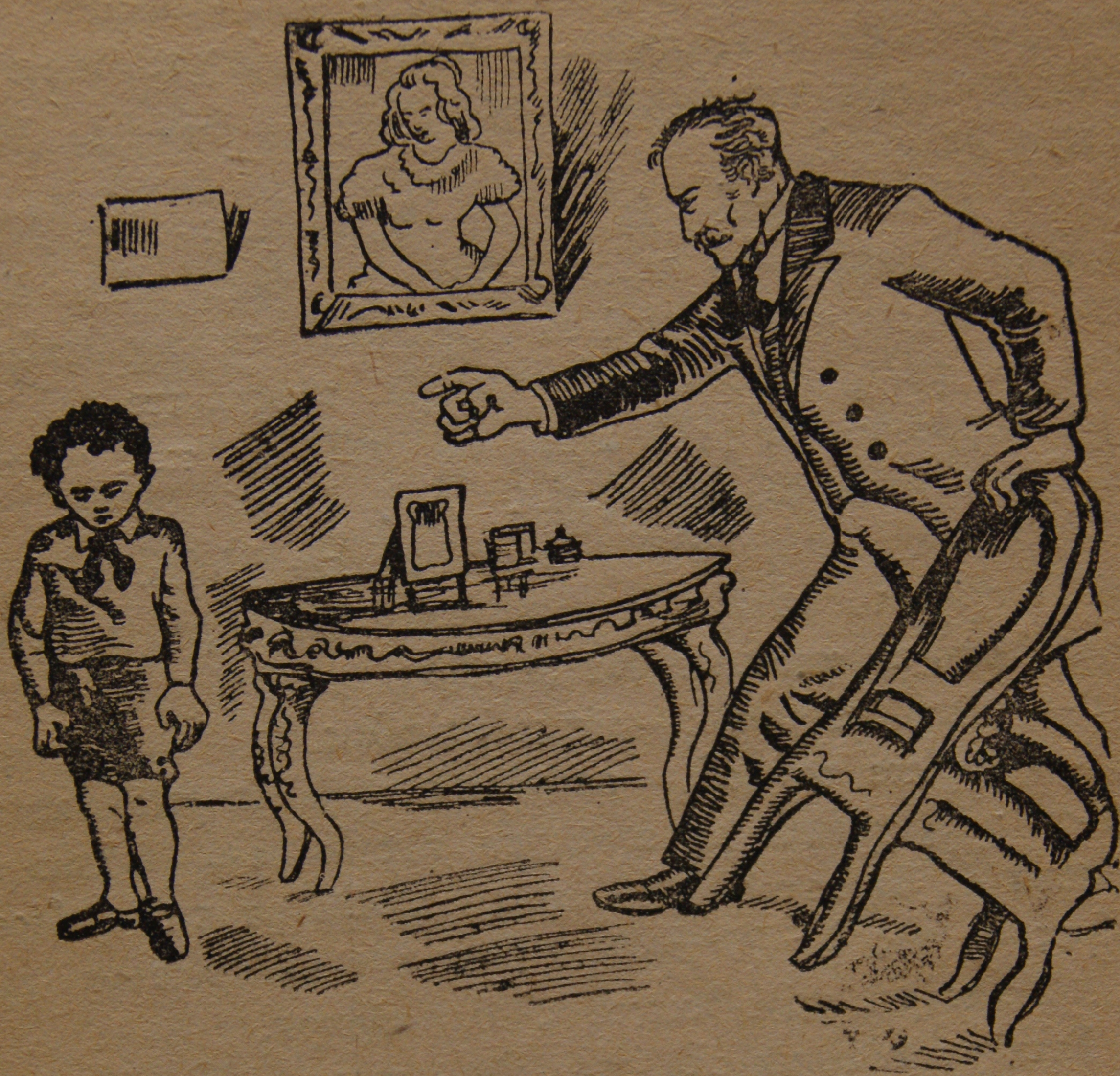
Αφτά τα λόγια έπεςαν άκςαφνα πάνο-μυ τόςο κςεκάθαρα κι' απότομα, πυ ανατρίχιαςα.

— Ne,—απάντιςα ςιγανά.

— Μα κςέρις εςί, ότι ίνε δόρο τις μιτέρας-ςυ, πυ πρέπι να το εχτιμάς, ςαν κιμίλιο; Τιν έκλεπςες!..

— Όχι,— ίπα, ςικόνοντας το κεφάλι-μυ.

— Πός όχι;—φόναχσε άκσαφνα ο πατέρας, χσεσπρό-

χνοντας τιν πολιθρόνα. — Τιν έκλεπσες κε τιν πίγες... Σε πιόνα τιν πίγες;.. Λέγε!

Με σίμοσε γλίγορα κ' έβαλε στον όμο-μυ το βαρί-τυ χέρι. Σίκοσα με δισκολία το κεφάλι-μυ κε κίταχσα πάνο. Το πρόσοπο τυ πατέρα ίτανε χλομό. Σύφροσα ολάκερος.

Ο πατέρας πίρε βαριά ανάσα. Σύφροσα ακόμα πιο πολί πικρά δάκρια έκεαν τα μάγυλά-μυ. Περίμενα...

— Ε-χε-χε!—ακύστικε άκσαφνα όχσο απτο ανιχτό παράθιρο ι απότομι φονί τυ Τιμπύρτσι.—Βλέπο,—χσακολυθύσε ο Τιμπύρτσι, μπένοντας ίστερα από διο-τρία δεφτερό-

λεφτα στιν κάμαρα,—βλέπο τι νεαρό-μυ φίλο σέ δίσκολι θέσι.

Ο πατέρας-μυ τον προαπάντισε με κατσυφιαζμένι, απιλιτικί ματιά, μα ο Τιμπύρτσι τι βάσταξε ίσιχα. 'Ιτανε σοβαρός, δεν έκανε τσαχίζματα, τα μάτια-τυ κίταζαν κάπος ιδιέτερα μελανχολικά.

— Πάνε-δικαστί!—άρχισε να λέι μαλακα:—ίστε άνθροπος δίκεος... αφίστε το πεδί. Ο θεός το βλέπι, δεν έκανε άσχιμι δυλιά, κι' αν ι καρδιά-τυ σιμπαθάι τα κυρελιαζμένα φτοχά-μυ, πάλι, ορκίζυμε στιν παναγία, προστάξτε καλίτερα να με κρεμάσυνε, μα δε θ' αφίσο να πάθι το πεδί γι' αφτό κακό. Νά ι κύκλα-συ, καλέ-μυ!...

'Ελιξε το μπόγο κ' έβγαλε απ' εκί τιν κύκλα.

Το χέρι τυ πατέρα, πυ κρατύσε τον όμο-μυ, ξέσφιξε. Στο πρόσοπό-τυ φενότανε ένα σάστιζμα.

— Αφτό τί σιμένι;—ρότισε επιτέλυς.

— Αφίστε το πεδί,—επανάλαβε ο Τιμπύρτσι, κε το πλατί-τυ χέρι χάιδεβε με αγάπι το κατεβαζμένο κεφάλι-μυ. —Τίποτα δε θα κατορθόσετε να τυ πάρετε με τις φοβέρες, εγό όμος θα σας διγιθό πρόθιμα όλα, όσα επιθιμίτε να ξέρετε... Ας πάμε, πάνε-δικαστί, σ' άλι κάμαρα.

Στεκόμυνα ακόμα όλο στον ίδιο τόπο, όταν άνιξε ι πόρτα απτο καμπινέτο, κε μπίκαν κ' ι διο σινομιλιτές. 'Ενιοσα πάλι κάπιο χέρι πάνο στο κεφάλι-μυ κι' ανατρίχιασα. 'Ιτανε το χέρι τυ πατέρα-μυ, πυ χάιδεβε τριφερά τα μαλιά-μυ.

Ο Τιμπύρτσι με πίρε στα χέρια-τυ κε με κάθισε μπροστά στον πατέρα-μυ στα γόνατά-τυ.

'Ελα σ' εμάς,—ίπε,—ο πατέρας-συ σ' άφισε ν' αποχερετίσις το κοριτσάκι-μυ. Εκίνι... εκίνι πέθανε.

Ι φονί τυ Τιμπύρτσι τρεμύλιασε. Ανιγόκλισε παράξενα τα μάτια-τυ, μα αμέσος σικόθικε, μ' έβαλε κάτο, ίσιαξε το κορμί-τυ κε βγίκε γλίγορα απτιν κάμαρα.

Σίκοσα ροτιματικά τα μάτια πάνο στον πατέρα-μυ.

Τόρα μπροστά-μυ στεκότανε άλος άνθροπος, κε ς' αφτόν ίσια-ίσια τον άνθροπο ίβρα κάτι σινκενικό, πυ άδικα γίρεβα προτίτερα. Με κίταζε με τι σινιθιζμένι-τυ, λίγο ομιχλόδικι ματιά, μα τόρα ς' αφτί τι ματιά φενόντανε μόνο ι σκέπσι, ι τριφερότιτα κε σάμπος ένα ρότιμα.

Πίρα μ' εμπιστοςίνι το χέρι-τυ κε ίπα:

— Εγό δα, δεν τιν έκλεπσα... Ι Σόνια μυ τιν έδοςε, για λίγο κερό...

— Ν-νε,—απάντιςε σκεφτικός,—το κσέρο... Φτέο μπροςτά-ςυ, πεδί-μυ, κ' εςί θα προςπαθίςις κάποτες να το κσεχάςις, δεν ίνε αλίθια;

'Αρπακςα ζοιρά το χέρι-τυ κι' άρχιςα να το φιλό. 'Ικςερα, ότι τόρα πια ποτές δε θα με κιτάζι με κίνα τ' αφςτιρά μάτια, πυ με κίταζε πριν από λίγα λεφτά, κ' ι ςινκρατιμένι για πολί κερό αγάπι κςεχίθικε ανεμπόδιςτα ςαν ολάκερος χίμαρος. Τόρα πια δεν τον φοβόμυνα.

— Θα μ' αφίςις τόρα να πάγο ςτο βυνό;—ρότιςα, γιατί θιμίθικα άκςαφνα τυ προςκάλεζμα τυ Τιμπύρτςι.

— Ν-νε... Πίγενε, πίγενε... πεδί-μυ!—ίπε γλικομίλιτα, ακόμα όλο με τιν ίδια απόχροςι τις απορίας ςτι φονί-τυ.

— Νε, άλοςτε, ςτάςυ, παρακαλό, πεδί-μυ, περίμενε λιγάκι.

Πίγε ςτιν κρεβατοκάμαρά-τυ κε, μετά ένα λεφτό βγένοντας απ' εκί έχοςε ςτο χέρι-μυ κάμποςα χαρτονομίζματα.

— Αφτά να τα δόςις... ςτον Τιμπύρτςι... Να τυ πις, ότι τον παρακαλό ταπινότατα—καταλαβένις;—τον παρακαλό ταπινότατα να πάρι αφτά τα χρίματα... από ςένα.. Το κατάλαβες; Τόρα πίγενε, πεδί-μυ, πίγενε γλίγορα!

Πρόφταςα πια τον Τιμπύρτςι πάνο ςτο βυνό κε, λαχανιάζοντας, εχτέλεςα αδέκςια τιν παρανκελία τυ πατέρα-μυ.

— Ταπινότατα ςε παρακαλί... ο πατέρας...

Κι' άρχιςα να χόνο στο χέρι-τυ τα χρίματα, πυ έδοσε ο πατέρας-μυ.

Δεν κίταζα στο πρόσοπο-τυ. Τα χρίματα τα πίρε.

Ι Μαρὺςια ίτανε κςαπλομὲνι πάνο στιν πανκίτςα, στι ςκοτινὶ γονιά τυ ιπόγιυ. Πικρά δὰκρια, άμα ίδα αφτό το άπςιχο κορμί, έςφιχςαν το λάρινκά-μυ. Ι μικρί φιλινάδα-μυ ὶτανε κςαπλομένι ςοβαρί κε μελανχολικί, με λιπιμὲνο τεντο-μένο προςοπάκι. Τα κλιςτά μάτια-τις λιγάκι βὺλιακςαν, κε σκιάςτικαν ακόμα πιο απότομα από μελανάδα. Το ςτοματάκι-τις λίγο άνικςε, με έκφραςι πεδικίς λίπις. Ι Μαρύςια ςα ν' απαντόςε μ' αφτί τι γριμάτςα στα δάκριά-μυ.

Κάπιος χτιπύςε ςτι γονιά με το τςεκύρι, φτιάνοντας μια κας̣ελίτςα από παλιά ςανίδια, πυ κςεκὰρφοςαν απτι ςτέγι τυ παρεκλιςιύ. Στόλιζαν τι Μαρύςια με φτινοπορινά λυλύδια.

ΛΕΚΣΙΛΟΓΙΟ

Α

Αβάσταχτος—непосильный.
Αβέβεα—неуверенно.
Αβλάκι, το—[1]) борозда, 2) желоб.
Αβοίθιτος – беспомощный.
'Αβολος—неудобный.
'Αγνοστος—неизвестный, незнакомый.
Αγόρι, το—мальчик.
Αγρίμι, το—зверек, дичина.
Αδέξια –неумело, неловко, нескладно.
'Αδια, ι —[1]) разрешение, позволение, [2]) отпуск.
Αδιάκοπα—непрерывно, беспрерывно.
Αδιάφορα—равнодушно, безразлично.
'Αδικα—[1]) тщетно, напрасно, 2) несправедливо.
Αδίνατος—1) слабый, бессильный, [2]) невозможный.
'Αδολος—неподдельный, свободный от примеси.
'Αθελα—невольно, нехотя.
Ακατανόιτος—непонятный.
Ακίνιτος—неподвижный, недвижимый.
'Ακσαφνα—вдруг, внезапно.
Ακσιοσιμίοτος—замечательный, достопримечательный.
Ακουμπό – облокачиваться, прислоняться, налегать.
'Αλικος – алый.
Αλλοκιτάζουμε — смотреть друг на друга, обмениваться взглядами.
Αλιτέβο, αλίτις, ο – бродяжничать; бродяга.
'Αλοστε—впрочем.
Αμέσος—сразу, сейчас-же.
Αμφιβολία, ι—сомнение.
Αναλαβένο —[1]) принимать на себя, [2]) выздоравливать.
Αναμετακσί—между, в промежутке.
Αναμφίβολα—несомненно, бессомненно.
Ανανкάζουμε—быть вынужденным, приходиться.
Ανάστιμα, το—рост, стан.
Ανατολικά—на восток.
Ανατριχιάζο — содрогаться, вздрагивать, чувствовать озноб.
Ανατροπί, ι—переворот.
Ανατροφί, ι—воспитание.
Αναφιλιτό, το—всхлипывание, рыдание.
Ανεκσαρτισία, ι—независимость, самостоятельность.
Ανεκσίγιτος--необ'яснимый.
Ανεμπόδιστος – беспрепятственный.
Ανεπάντεχος—неожиданный.
Ανεστισία, ι—бесчувственность, бесчувствие, нечувствительность.
Ανίκο—принадлежать.
Ανιπόμονος—нетерпеливый.
Ανίποτα—несказанно.
Ανιπόφορος—нестерпимый, невыносимый, несносный.
Ανισιχό, ανίσιχος —беспокоить, беспокоиться, тревожить, тревожиться, смущать; беспокойный, тревожный.
Ακαθένιος—терновый, колючий.
Αν κε—хотя.
Ακκίζο—трогать, дотрагиваться, касаться.
Ανταμίβο — вознаграждать, награждать.
Αντίθεσι, ι — противоположность, противоречие.
Αντίκρι—напротив, против.

Αντιχρίζο—встречать (лицом к лицу).

Αντίλαλος, ο—отзвук, эхо.

Αντίο!- прощай!

Αντίπαλος, ο -противник, соперник.

Αντιχό—звучать, раздаваться, отдаваться.

Αόριστος—неопределенный.

Απαγόρεψι, ι—запрещение, запрет.

Απάθια, ι—равнодушие, апатия, бесчувственность

Απαλός—мягкий, нежный.

Απανωσιά, ι—поверхность.

Απαντό—1) отвечать, откликаться, 2) встречать.

Απαρατίριτος—незаметный, незамеченный.

Απασχολό—занимать чем либо, развлекать.

Απιλό, απιλιτικός—угрожать; угрожающий.

Απλόνο, απλόνομε—растилать, растягивать, протягивать; растилатьтся, растягиваться, протягиваться.

Απλύστατα простейше, просто.

Αποθαρίνομε—унывать, лишаться бодрости.

Απόμαχος, ι- инвалид.

Απόπιρα, ι попытка, покушение.

Απορία, ι—недоумение.

Απόσπαζμα, το—1) отрывок, 2) отряд.

Αποσπό—отрывать, вырывать

Αποτίνομε, θ' αποταθό — обращаться; обратиться.

Αποτιχία, ι—неудача, провал.

Απότομος—резкий, крутой.

Αποφασίζο—решать, постановлять

Αποφέβγο — избегать, уклоняться, сторониться.

Αποχερετό—прощаться.

Απόχροσι, ι—оттенок.

'Αψιχος безжизненный.

'Αραγες—ли (вопросит. частица).

Αραχνιά, ι—паутина.

Αργιλόδικος—глинистый.

Αρέζο нравиться.

Αρνιόμε—отказывать, отказываться, отрицать

Αροστένο, άροστος—заболевать, хворать; больной.

Αρπαχτικός—хищный.

Αρχιτεχτονικός—архитектурный.

Ασιμένιος—серебряный.

'Αστεγος—бездомный.

Ατέλιωτος—бесконечный, неоконченний.

Αφελίς—наивный, простодушный.

Αφστιρός—строгий, суровый.

Αφό—1) после того как, 2) раз.

Αφυχριόμε—подслушивать.

Αχτίδα ι—1) луч, 2) район.

Αχτινοβολό—излучать.

В

Βαθμός, ο—1) степень, 2) градус, 3) чин, 4) школьн. отметка.

Βάλτος, ο—болото.

Βαλτότοπος, ο -топь, трясина.

Βασανίζομε, βάσανο, το — мучиться; мучение, мука, пытка.

Βατράχιο, το—лютик (растен.).

Βέβεα—конечно.

Βεβεομένος—уверенный.

Βιαστικός—спешный, торопливый.

Βιματίζο, βίμα, το—шагать; 1) шаг, 2) трибуна.

Βιολέτα, ι—фиалка.

Βλακία, βλάκας, ο, βλακόδικος—глупость, глупый, дурак; дурацкий.

Βλέφαρα, τα—веки.

Βολικός—удобный.

Βόλτα, ι—1) удочка, 2) поворот, круг.

Βόριος—северный.

Βυλιάζο—утопать, тонуть, ввалиться, провалиться.

Βονό, το—гора.

Βονοπλαγιά, ι—склон (горы).

Г

Γαλάζιος (γαλανός)—голубой.

Γαλίνι, ι—затишье, штиль (безветрие).

Γέλιο, το—смех.

Γελίος—смешной.

Γενιά, ι—род, поколение.

Γενικός, γενικά — общий, всеобщий, генеральный; вообще, в общем.
Γεράκι, το — ястреб.
Γέρικος — старый, старческий.
Γερός — здоровый, крепкий, прочный.
Για τιν όρα — пока.
Γιμναζιόπεδο, το — гимназист.
Γιμνόνο — обнажать, оголять.
Γιοφίρι, το — мост.
Γίρος, ο — круг, оборот, обход, прогулка.
Γιτονικός — соседний, соседский.
Γνορίζο, γνοριμιά, ι, γνόριμος — знать, быть знакомым; знакомство; знакомый.
Γονιά, ι — угол.
Γοργός — скорый, быстрый.
Γραφιάς, ο — писец, писарь.
Γριά, ι, γριόλα, ι, — старая, старуха; старушка.
Γκρινιάρις, ο — ворчливый, ворчун, хныкающий.

Δ

Δάσος, το — лес.
Δεκανίκι, το — костыль.
Δεν κάνι — нельзя.
Δεν πιράζι! — ничего!
Δεντροστιχία, ι — аллея.
Δευτερόλεφτο, το — секунда.
Δέχυμε — принимать, соглашаться.
Διαβεβέοσι, ι — уверение, заверение.
Διαδοχικά — вперемежку, попеременно, поочередно.
Διαλέγο — отбирать, выбирать, перебирать.
Διαπεραστικά — пронзительно.
Διασκεδάζο — развлекать, развлекаться, гулять.
Διάστιμα, το — протяжение, промежуток, время.
Διαταγί, ι — приказ, приказание.
Διατιρό — сохранять, хранить, беречь.
Διάφανος — прозрачный.
Διάφορος — разный.
Διεφθιντίς, ο — управляющий, заведующий.

Διηγύμε, διήγιμα, το — рассказывать; рассказ.
Δικαστίς, ο — судья.
Δικέομα, το — право.
Δίκεος — справедливый.
Διλά — робко.
Διμοσιά, ι — шоссе.
Διμόσιος — казенный, общественный.
Δινατότιτα, ι — возможность.
Διόχνο — гнать, выгонять.
Δίπλα — рядом, на ряду.
Δισάρεστος — неприятный, досадный.
Δίσι, ι — запад, закат, заход.
Δισκολία, ι, δίσκολος — трудность; трудный.
Διτικός — западный.
Δικιμάζο — пробовать, испытывать.
Δορεάν — бесплатно, даром.
Δόρο, το — подарок.
Δρεπάνι, το — серп.
Δροσιά, ι — роса, прохлада.
Δυλοπρέπια, ι — подобострастие, подхалимство, раболепие.

Ε

Εκδικύμε — мстить, расправляться.
Εκσαρτιύμε — зависеть.
Εκσερετικός — исключителный.
Εκσετάζο, εκσεταστικός — осматривать, проверять, обсуждать, рассматривать, испытывать; испытующий.
Εκσόν — кроме.
Εκσοτερικό, το — 1) внешний вид, наружность, внешность, 2) заграница.
Εκφράζο, έκφρασι, ι, εκφραστικός — выражать; выражение; выразительный.
Ελαστικός — упругий, эластичный.
Ελπίζο, ελπίδα, ι — надеяться; надежда.
Εμπιστοσίνι, ι — доверие.
Εμπόδιο, το — препятствие.
Εμφάνισι, ι — появление, выступление.
Ενδιαφέρο, το — интерес.
Ενέργια, ι — действие, энергия.
Ένιγμα, το, ενιγματικός — загадка; загадочный.
Ενκαθιδρίο — устанавливать, водворять

Ενμέρι—отчасти.
Ενοίτε—разумеется.
Ενόςο—пока.
'Ενςτιχτο, το—инстинкт.
Εντιπόνυμε, εντìποςι, ι—запечатлеваться; впечатление.
Ενχίριςι, ι—хирургич. операция.
Εόνια—вечно.
Επαναλαβένο—повторять.
Επιδί—так как, оттого что, в виду того, что.
Επιθιμό, επιθιμία, ι—желать; желание.
Επιροί, ι—влияние.
Επìςις—также, тоже.
Επìςκεπςι, ι—визит, посещение.
Επιςτάτις, ο—управитель, надзиратель.
Επιςτέγαζμα, το—навес.
'Επιτα—потом.
Επιτέλυς—наконец.
Επιτρέπο разрешать, позволять, допускать.
Επιχίριςι, ι—предприятие, операция.
Εποφελιὺμε—воспользоваться.
'Εργο, το сочинение, произведение, дело, работа.
Εριμιά, ι, έριμος—пустота; пустой.
Εριμότοπος, ο—пустырь.
Ερίπια, τα—развалины, руины.
Εςοτερικό, το—внутренность, внутрен. сторона.
Εςτάνυμε, έςτιμα, το—чувствовать; чувство.
Ετία, ι причина.
'Εφθιμος—веселый.
Εφχάριςτος—приятный.
Εχμάλοτος, ο—пленный, пленник.
Εχτιμό—ценить, дорожить, уважать, оценивать.

Z

Ζαλίζο—морочить, приставать, одурять, вызывать головокружение.
Ζιτιάνος ο,—нищий.
Ζογραφίζο, ζογραφιά, ι—рисовать; рисунок, картина.
Ζοιρός. ζοιράδα, ι живой, резвый, оживленный; живость, резвость.
Ζοντάνια, ι—оживление.
Ζοογόνος—живительный, животворный, оживляющий.

Θ

Θάρος, το—смелость, храбрость.
Θεριό, το—зверь.
Θερμός—горячий.
Θέςι, ι—место, положение, тезис.
Θίγο - затрагивать, задевать, прикасаться.
Θιμίζο - напоминать.
Θιμομένος—сердитый.
Θιμόμε—помнить.
Θιςιάζο—жертвовать.
Θλίπςι, ι—горе, печаль, скорбь.
Θοριβό, θόριβος, ο, θοριβόδικος—шуметь, возиться; шум, возня, сумятица; шумный.
Θρόιζμα, το—шорох.

I

Ιγρός—сырой, влажный.
Ιδιέτερος—особый, особенный, специальный.
'Ιδιος—одинаковый, тот-же самый, он сам.
Ιδιοχτίτις, ο—владелец, собственник.
'Ιδιςι, ι—известие, весть.
Ιδράργιρος, ο—ртуть.
Ιλικία, ι—возраст.
Ιλικρίνια, ι—искренность, чистосердечие.
Ιλιόφοτος—солнечный.
'Ιμερος—смирный, смиренный, кроткий, прирученный, ручной.
'Ινε ζίτιμα αν—едва ли, вряд ли.
Ιπακύο—повиноваться, слушаться.
'Ιπαρκςι, ι—существование, бытие.
Ιπάρχο—существовать, быть.
Ιπεράςπιςι, ι—защита.
Ιπιρέτις, ο, ιπιρὲτρια, ι—слуга, служитель; прислуга.
Ιπιρετὸ—служить.

Ιπόγιο, το—подземелье, подвал, погреб.
Ιπόθεσι, ι—дело, гипотеза.
Ιπόθιχαν—были сказаны.
Ιπόκοφα—глухо.
Ιποπτέβυμε, ίποπτος—подозревать; подозрительный, темный.
Ιπόσχυμε, ιπόσχεσι, ι—обещать; обещание.
Ιποτάσυμε—подчиняться, покоряться.
Ιποτικός—рыцарский.
Ιποφέρο—переносить, страдать.
Ιρινόφιλα—миролюбиво.
Ισιχάζο, ισιχία, ι, ίσιχος—отдыхать, покоиться, успокаиваться, успокаивать; спокойствие, тишина; тихий, спокойный.
Ιφαζμένος—затканый.
Ίχανε σχιματίσι—создали, составили, было создали, было составили.
Ίχνος, το—след.

К

Καβάκι, το—тополь.
Καθισιχάζο—успокаивать.
Καθολικός—католик.
Καθόλυ—совсем не, вовсе не, ничуть, нисколько, никак, совершенно.
Καθρεφτόδικος—зеркальный.
Κακότιχος—злополучный, злосчастный.
Καλαμιά, ι—камыш, тростник.
Καλιβίτσα, ι—избушка, хатка.
Καλοδέχυμε—принимать хорошо, радушно.
Καλόκαρδα—радушно.
Κάμαρα, ι—комната.
Καμαριέρα, ι—горничная.
Καμόματα, τα—проделки.
Κάμπος, ο, καμπίσιος—поле полевой.
Κανάτι, το—ставень.
Κανόνας, ο—правило.
Καπέλο, το—шапка, шляпа.
Κάπιος—кто-то, какой-то.
Κάπος—как-то, что то, как-нибудь.
Κάποτε(ς)—иногда, когда-то.
Κάπυ—где-то, куда-то, где-нибудь, кое-где, около (приблизительно).
Κάπυ-κάπυ—иногда, порой.
Καρέκλα, ι—стул.
Κασελίτσα, ι—гробик.
Καστανός—каштановый, шатен.
Καταγογί, ι—происхождение.
Καταδικάζο—осуждать, приговаривать.
Καταθλιπτικός—подавляющий, гнетущий.
Κατά μέρος—в сторону.
Καταμυσκεμένος—совершенно промокший.
Κατάντισα—пришел к, был доведен до, стал.
Καταπιάνυμε—заняться, взяться за что либо.
Καταπιεστίς, ο—угнетатель, притеснитель.
Καταπονετικός—томительный.
Κατάστασι, ι—положение, состояние.
Κατάστιμα, το—магазин.
Καταφέρνο—добиваться, достигать, справиться, приводить, принуждать к.
Καταφίγιο, το—убежище.
Κατιγοριματικός—категорический.
Κατικό, κατικία, ι, κάτικος, ο—проживать, жить; жилище, квартира; житель, обитатель
Κατιφορικός—наклонный, покатый, отлогий.
Κατόγι, το—подвал, подполье, подземелье.
Κατόπι—за, затем, вслед.
Κατορθόνο—достигать, добиваться.
Κατόφλι, το—порог.
Κατσάδα, ι—упрек, укор, брань.
Κατσυφιάρικος—мрачный, угрюмый, хмурый.
Κερκίδα, ι—осина.
Κιματίζο—колыхаться, развеваться, реять.
Κιμίλιο, το—святыня.
Κινιγό—охотиться, гнаться за, травить.
Κίνισι, ι—движение.
Κινός—общий, общественный.
Κιόλας—же, даже, уже.
Κίπος, ο—сад.
Κίριος—господин.

Κιρίος—главным образом, преимущественно.

Κιτρινίζο - желтеть.

Κλαβανὶ, ι—люк.

Κλιδί, το—ключ.

Κλιματςίδα, ι колокольчик (раст.).

Κλοθογιρίζο—возиться кругом, ходить кругом, кружиться.

Κλόςα, ι—наседка.

Κόκαλο, το, κοκαλιάρικος—кость; костлявый.

Κόλπα, τα · ухищрения, приемы.

Κόμις, ο—граф.

Κόπος, ο—труд.

Κόρδα, ι—стр}на.

Κορδέλα, ι—лента.

Κοριδαλός, ο—жаворонок.

Κορνιζαριζμὲνος—обрамленный.

Κορόνο—вспыхивать.

Κοςτίζο—стоить.

Κότα, ι, κοτοπύλι, το—курица; цыпленок.

Κρατό, κρατιύμε--держать, удерживать; держаться, удержи:аться.

Κρεβατοκάμαρα, ι спальня.

Κρίβο, κρίβυμε—прятать, скрывать; прятаться, скрываться.

Κρίςιμος—критический, решительный.

Κςακολυθό—продолжать.

Κςανά—снова, опять,

Κςανθοκοκινοπός—рыжева:ый.

Κςανθός—блондин, белокурый.

Κςαπλόνυμε—лежать, ложиться, растягиваться, расстилаться.

Κςαφνικά вдруг, внезапно.

Κςεγλιςτρό—выскользнуть, ускользать, улизнуть, вырываться из.

Κςεδοντιάρις, ο—беззубый.

Κςεκάθαρα—ясно, четко.

Κςεκινό—двинуться, отправляться.

Κςεκολνὸ—отклеивать, отпаять, расклеивать, отклеиваться, расклеиваться.

Κςεκυτιάρις, ο—престарелый.

Κςένιαςτος беззаботный.

Κςεπεζμένος—разорившийся.

Κςεπετιύμε—выскакивать, торчать.

Κςεςπάνο—вспыхивать, разразиться, разорваться.

Κςεςπρόχνο—отталкивать, выталкивать.

Κςετριπόνο—1) высовываться, 2) выдергивать наметку (нитку).

Κςεφονίζο—голосить, вопить, вскрикивать

Κςεφονιτό, το—вопль, крик.

Κςεχίνυμε—выливаться, хлынуть.

Κςεχνό—забывать.

Κςέχορα вροзь, порознь, отдельно.

Κςιγό—об'яснять, раз'яснять.

Κςιπνό—просыпаться.

Κςορκίζο—заклинать.

Κυβεντιάζο, κυβὲντα, ι—разговаривать, беседовать; разговор, беседа.

Κυδύνι, το - звонок, колокольчик.

Κυκυβάγια, ι—сыч, сова.

Κυλυρύ, ι--калачница.

Κυμυλιά, ι--кучка.

Κύνια, ι—люлька, качалка, качели.

Κυνιύμε——кататься, раскачиваться, колебаться, шататься, податься.

Κυράγιο, το—бодрость, смелость, дух.

Κυρελιαζμένος -в лохмотьях, лохматый.

Κυφέτο, το—конфета.

Λ

Λαθέβο - ошибаться.

Λάκος, ο—яма.

Λάμπο—блестеть, сиять.

Λαμπρός—блестящий, славный.

Λάρινκας, ο—горло.

Λαχανιάζο---пыхтеть, запыхаться.

Λεμός, ο—шея.

Λεπτός - тонкий.

Λέρα, ι, λερομένος — грязь; грязный, загрязненный.

Λεφτεριά, ι, λέφτερος—свобода; свободный.

Λεφτό, το—минута.

Λιβαδίςιος—луговой.

Λιγιρά—звонко.

Λιγύδια, τα -ла:омства.

Λικάκι, το—волчонок.

Λινάρι, το—лен.
Λιώνο - плавить, расплавлять, топить, таять, растворяться, чахнуть, хиреть, истлевать.
Λίπι, ι, λιπύμε—печаль, горе, жалость, сожаление, досада; печалиться, горевать, жалеть, сожалеть.
Λιπιτερός—жалобный, скорбный, заунывный.
Λιπόν—ну, ну что, же, итак, значит, следовательно.
Λοξςός—косой, косвенный.
Λυλύδι, το—цветок.

M

Μαβίς—синий.
Μάγος, ο—колдун.
Μαδό — драть, выщипывать, выдергивать.
Μάζα, ι—масса.
Μαζέβο—собирать.
Μαζί—вместе, сообща.
Μάλιςτα—даже, да.
Μαλόνο, μάλομα, το — 1) бранить, 2) браниться, ссориться; раздор, распря, ссора, спор.
Μανύλα, ι—матушка.
Μεγαλόπρεπος — величественный, великолепный, роскошный.
Μεγαλόπςιχος—великодушный.
Μελανάδα, ι синева.
Με μιας—сразу, разом.
Μενεχςεδένιος—лиловый.
Μερόνιχτο, το—сутки.
Μέρος, το — часть, участие, сторона, место.
Μεταδίνο—передавать.
Μεταχιρίζυμε — употреблять, использовывать.
Με τι ςιρά—подряд.
Μέτοπο, το—1) лоб, 2) фронт.
Μετριάζο—умерять.
Μικροιπάλιλος, ο—мелкий служащий.
Μίλος, ο, μιλονάς, ο—мельница; мельник.
Μιόνι, το—мускул.
Μίπος—разве.
Μιςτίριο, το, μιςτιριόδικος—тайна; таинственный.
Μνίμα, το—могила.
Μόλις—едва, как только, еле, чуть.
Μολοτύτο—все же.
Μορφί, ι—образ, фигура, форма.
Μπόγος, ο—узелок.
Μπρύμιτα—ниц, лицом вниз.
Μπυγέλο, το—ведро.
Μπύφος, ο—филин (птица).
Μυρίτςα, ι—рожица, мордочка

N

Ναός, ο—хр:м.
Νεαρός—1) молодой, юный.
Νεκροταφίο, το—кладбище.
Νέο, το—новость.
Νέος—1) молодой, юный, 2) новый.
Νερόφραγμα, το,—плотина, шлюз.
Νεροχίτις, ο—водоспуск, водосток.
Νιόθο—чувствовать.
Νιςί, το—остров.
Νίςτα, ι—дремота, сонливость.
Νχρεμίςυ!—пошел вон! пошел прочь!
Νχρεμός, ο—обрыв, пропасть.
Νχρεμότοπος, ο—обрыв, обвал.
Νχρίζος—серый.
Νότιος - южный.
Νταντά, ι—няня.
Ντζάκι, το—очаг, камин.

O

Οξςιδέρκια, ι - проницательность, острое зрение.
Ολόγιρα—вокруг, кругом.
Ολοένα—все одно, то и дело, все время.
Ολότελα—совсем, совершенно, вполне.
Ομιχλιαζμένος—затуманенный.
Ομιχλόδικος—туманный.
'Ομος, ο—плечо.
'Ομος—но, однако.
Ομπρέλα, ι—зонт.
'Οπςι, ι—вид, цвет лица.
Οργί, ι—гнев.

'Ορεκςι, ι—аппетит, охота.
Ορέος—прекрасный.
Ορκίζυμε—клясться, присягать.
Ορμί, ι, ορμιτικός — порыв, напор, стремительность; порывистый, напористый, стремительный.
Οςτόςο—однако, все же.
'Οφελος, το—польза, выгода.

П

Πάβο—переставать, прекращать, устранять от должности.
Παγίδα, ι—ловушка, капкан.
Παλιόγερος, ο—дряхлый старик.
Παλιολαδικό, το—старый сплетник.
Παλιοςκύπιδα, τα—старый мусор.
Πανιγιρικός—торжественный.
Πάνκα, ι, πανκίτςα, ι—скамья, скамейка, лавка; скамеечка, лавочка.
Πάντα, ι—сторона.
Παντελόνι, το παντελονάκι, το—брюки, штаны; штанишки.
Παραδέχυμε—признавать, соглашаться.
Παραδίνυμε—отдаваться, предаваться, сдаваться.
Παράδοςι, ι,—1) предание, традиция, 2) сдача, передача, 3) клас комната.
Παρακίνιςι, ι—побуждение, подстрекательство.
Παρακολυθό—следить, наблюдать за, следовать за
Παράκςενος—странный.
Παρακύο—ослушиваться.
Παραμελιμένος—брошенный, заброшенный.
Παραμερίζο—отстранять, отодвигать.
Παραμίθι, το—сказка.
Παραμιλιτό, το—бред.
Παραμορφόνο—искажать, изуродовать.
Παραγγελία, ι—заказ, поручение.
Παραπέρα—дальше, в дальнейшем.
Παραπεταμένος—заброшенный.
Παραςόκακο, το—закоулок.
Παραςτάτες, ι—косяк (двери окна)
Παρατιρό—замечать, примечать, наблюдать.
Παρατό—оставлять, покидать, бросать, отказываться от.
Παράφορος—задорный, порывистый, неистовый.
Παρέα, ι—компания, общество (группа товарищей).
Παρεκλίςι, το—часовня.
Παρ'όλο πυ—несмотря, невзирая.
Παρυςιάζυμε, παρυςία, ι—появляться, являться, представляться; присутствие, явка.
Παςχαλιά, ι—сирень.
Πεδαρέλι, το—мальчишка.
Πεδιάδα, ι—равнина.
Πεζοδρόμιο, το—тротуар.
Πένεμα, το—похвала.
Περάτις, ο—шлагбаум.
Περβάζι, το—рама (оконная).
Περιέργια, ι—любопытство.
Περιμένο—ожидать, ждать.
Περιορίζο—ограничивать.
Περίπατος, ο—прогулка.
Περιπίιςι, ι—ухаживание, заботливость, обхождение.
Περίπτοςι, ι—случай.
Περιςτατικό, το—случай, обстоятельство.
Περίφανος—гордый.
Περιφρονό—презирать, пренебрегать.
Περίχορα, τα—окрестности.
Περπατιςιά, ι—походка.
Πέταλο, το—1) лепесток, 2) подкова.
Πεχνίδι, το—игра, игрушка.
Πιδό—прыгать, скакать.
Πιζματόδικα—упорно, упрямо.
Πιςμένος—убежденный.
Πιθικικός—обезьяний.
Πιθό, πίθυμε (θα πιςτό) — убеждать, уговаривать; убеждаться (убедиться).
Πικνός—густой, плотный.
Πίργος, ο, πίργαρος, ο—замок, башня; замчище.
Πλάζμα, το—создание, творение.
Πλαινός—боковой, смежный.
Πλακόνο—давить, настигать, накрывать.
Πλεκςύδα, ι—коса (волос).

Πλέο — плыть, плавать.
Πλίθος, το — толпа, сборище, множество.
Πλίξι, ι — скука, тяготение.
Πλιμίριζμα, το — наводнение, разлив, прилив.
Ποδοβολιτό, το — топот.
Πολιθρονα, ι — кресло.
Πονιριά, ι — хитрость, лукавство.
Πότε-πότε — время от времени, порой, иногда.
Ποτέ(ς) — никогда.
Πραγματικά — действительно, в самом деле, реально.
Πριν — прежде, раньше, до, перед.
Προαπαντό (προιπαντό) — встречать, итти встречать.
Προβάλο — выступать, выдвигать, высовывать, показывать, показываться.
Προθιμία, ι, πρόθιμα — готовность, охота; с готовностью, охотно.
Πρόιν — бывший.
Προχαλό — вызывать.
Προοριζμένος — предназначенный.
Πρόποδες, ι — подножие (горы).
Προπολύ — давно.
Προς — к, по направлению к.
Προσεχτικά — внимательно, осторожно.
Προσθέτο (πρόστεσε) — прибавлять, добавлять (прибавил, добавил).
Προσκέφαλο, το — подушка.
Προσορινά, το — временно.
Προσπαθό — стараться.
Προστάζο — повелевать, приказывать.
Προστατέβο — покровительствовать, защищать, заступаться.
Προτινός — прежний.
Προτίτερα — прежде, раньше, до, перед.
Προφτένο — успевать, догонять, достигать.
Πσιθιρίζο, πσίθιρος, ο — шептать; шопот, шептание.
Πσιχικός — душевный.
Πσιχρός — холодный.
Πύπολα, τα — пух.

Ρ

Ράχι, ι — спина.
Ριςσοκιντίνεμα, το — риск.
Ριχένο — мелеть (о воде).
Ρίχνο, ρίχνομε — бросать, кидать; бросаться, кидаться.
Ρυφό — поглощать, глотать, всасывать.

Σ

Σαγόνι, το — челюсть.
Σάμπος — будто, словно, будто бы.
Σαράφις, ο — меняла.
Σαρόνο — мести, подметать.
Σαφσάριχος — шамкающий.
Σέβομε — уважать, чтить.
Σε λίγο — вскоре.
Σεμνός — скромный, степенный, серьезный.
Σερβανί, το — чердак.
Σερπετός, ο — сорванец, проказник, шалун, резвый.
Σιγαλιά, ι — тишина.
Σιγανά (σιγά) — тихо, потихоньку.
Σιδεράς — кузнец.
Σιζιτό — спорить, обсуждать, дебатировать, дискутировать.
Σιλογίζομε — размышлять, рассуждать, мыслить, думать, обдумывать.
Σιμασία, ι, σιμένο — значение; означать, значить.
Σιμίδα, ι — береза.
Σιμόνο — приближаться.
Σιμορφόνομε — применяться, приспособляться.
Σιμπάθια, ι — сочувствие, симпатия.
Σί(μ)φονα με — согласно, соответственно, сообразно.
Σινάμα — причем, притом.
Σιναντό, σινάντισι, ι — встречать; встреча.
Σινέστιμα, το — чувство.
Σινέστισι, ι — сознание.
Σινιθίζο, σινίθιο, το (σινίθια, ι) — привыкать, свыкаться, приучать, приучаться; обычай, обыкновение, привычка.
Σινίθος — обычно, обыкновенно.

Σιγκενικός—родственный, родной.
Σιγκρατιμένος—сдержанный.
Σιγκρίνο—сравнивать.
Σινοδιπόρος, ο—спутник.
Σινομιλιτίς, ο—собеседник.
Σιοπιλός—молчаливый.
Σιχνά—часто.
Σκαλόνο—1) задевать, прицеплять, уцеплять, уцепляться, 2) карабкаться, взбираться.
Σκαρφαλόνο—карабкаться, лазить, взбираться.
Σκεδόν—почти.
Σχέσι, ι—отношение, сношение связь.
Σκέφτομε, σκέψι, ι, σκεφτικός—думать, мыслить; дума, мысль; задумчивый.
Σκιζμάδα, ι—прореха.
Σκίμα, το—форма, образ, фигура, схема.
Σκιάζο, σκιά, ι—покрывать тенью; тень.
Σκινί, ι—сцена.
Σκιόφοτο, το—сумрак.
Σκλιρός—жесткий, ожесточенный, твердый.
Σκόνι, ι—пыль, порошок.
Σκοπός, ο—1) цель, 2) часовой.
Σκούρος—темный (о красках).
Σοβαρότιτα, ι, σοβαρός—важность, серьезность, солидность; важный, серьезный, солидный.
Σοθικά, τα—внутренности, нутро.
Σπαζμοδικός—судорожный.
Σπάνια—редко.
Σπαρτά, τα—посевы.
Σπρόχνο—толкать.
Σπουργίτι, το (σπουργίτις, ο)—воробей.
Σταθερός—твердый, устойчивый, постоянный.
Σταλαγματιά, ι—капля.
Σταματό—останавливать, останавливаться, затихать.
Στασίδια τον χορόν, τα—хоры.
Στεγάζο, στέγι, ι—покрывать, давать кровлю; кровля, крыша, кров.
Στερεόνο—укреплять, закреплять, упрочивать.
Στεφάνι, το—1) венок, венец, 2) обруч.
Στιγμί, ι—миг, момент.
Στίθος, το—грудь.
Στίνο—ставить, воздвигать, водружать.
Στιρίζομε—опираться.
Στολίζο, στολίδι, το, στολιζμένος—украшать, наряжать; украшение; украшенный, нарядный.
Στρατιότις, ο—солдат, армеец.
Στρατολογό—вербовать.
Στρατόνα, ι—казарма.
Στρόμα, το—1) слой, прослойка, пласт, 2) матрац, постель.
Σουβάς, ο—штукатурка.
Σουλατσέρνο—шататься, слоняться.
Σφραγίδα, ι—печать.

Т

Ταξιδιοτικός—путешественный, заезжий.
Ταχόνι, το—каблук.
Ταπινότατα—покорнейше.
Ταράζο—волновать, тревожить, беспокоить, приводить в расстройство.
Τα τεριάζο—сговариваться, сжиться, спеться, свыкаться, примириться.
Τάφος, ο—могила, гробница.
Ταφτόχρονα—одновременно.
Τάχα(τες)—будто бы, якобы.
Τελεφτέος—последний.
Τελιοτικά—окончательно.
Τέλος, το—конец.
Τέρας, το—чудовище.
Τεράστιος—огромный.
Τέχνι, ι, τεχνιτός—ремесло, дело, умение, искусство, мастерство; искусственный.
Τεχνιτί λίμνι, ι—искусственное озеро, пруд.
Τί έχι να κάνι;—чтож такое? что же?
Τιμορό—наказывать, карать.
Τιποτένιος—ничтожный, пустячный, жалкий.
Τί σε νιάζι;—какое твое дело?
Τιφλότσιχος—подслеповатый.
Τιγένο—встречать, случаться, бывать.
Τίχος, ο—стена.

То δίχος άλο—непременно, обязательно.
Τολμό—осмеливаться.
Τόςκασε—убежал, удрал.
Τραβοχοπό—теребить.
Τρεμουλιάζο—дрогнуть, дрожать, вздрагивать.
Τρέφομε—питаться, кормиться.
Τριανταφιλένιος—розовый.
Τριγιρίζο—ходить вокруг, вертеться, окружать.
Τριχλίζο—итти нетвердо, шататься.
Τριπόνο—[1] забиться, проникать, пробираться, [2] наметывать (нитку).
Τριφίλι, το—кашка (растение).
Τρομερός—грозный, ужасный, страшный.
Τρόπος, ο—[1] способ, образ, прием, [2] поведение, [3] достаток.
Τροχός, ο—колесо.
Τςάκιςμα, το—[1] разбитие, разлом, [2] жеманство, ломание, кривляние, [3] перелив (голоса), [4] сборка, складка.
Τςαχπίνι, το—сорванец, проказник.
Τςόζο, τςουχτερός—щемить; щемящий, острый.
Τςουκάλι, το—горшок.
Τούβλο, το—кирпич.
Τυπέ, το—вид (преимущ. дерзкий, важный).
Του ςκινιό κε του παλουκιό—отпетый разбойник, сорви-голова.

Ф

Φαντάζο—быть заметным, привлекать внимание, бросаться в глаза, блистать.
Φαντάζομε—представлять себе, воображать, мнить.
Φαρδιά—широко.
Φαρφουρένιος—фаянсовый.
Φενόμενο, το—явление, феномен.
Φιλάγο—[1] охранять, оберегать, сберегать, [2] ожидать.
Φιλακί, ι—тюрьма.
Φιλία, ι, φιλινάδα, ι—дружба; подруга.
Φιλοξενία, ι—гостеприимство.
Φίμι, ι—слух, молва, слава.
Φίςι, ι—природа.
Φλέβα, ι—жила.
Φλιαρό—болтать.
Φολέβο—гнездиться, ютиться.
Φοναχλάδικος—крикливый.
Φραγμός, ο—преграда, изгородь.
Φραντζόλα, ι—булка.
Φράχτις, ο—изгородь, забор, ограда.
Φρεςκάδα, ι, φρέςκος—свежесть; свежий.
Φρίκι, ι, φρικόδικος, φριχτός—ужас; ужасающий; ужасный.
Φροντίζο—заботиться.
Φτάνο—[1] доходить до ч.-л., добираться, прибывать, достигать, догонять, [2] быть достаточным.
Φτέο—быть виновным.
Φτερουγίζο—порхать.
Φτινόπορο, το, φτινοπορινός—осень; осенний.
Φτόχια, ι—бедность, нищета.

Х

Χαιδέβο—ласкать, гладить.
Χαλάζι, το—град.
Χαμόδεντρο, το—куст.
Χαραμάδα, ι—щель.
Χαραχτιριςτικά, τα—черты, приметы.
Χαριεντίζο—забавлять, радовать.
Χαρτονόμιςμα, το—денежный знак, банкнота, бумажные деньги.
Χαχανιτό, το—гоготанье, хохот.
Χερετό—кланяться, приветствовать.
Χίμαρος, ο—поток.
Χίνομε—[1] вливаться, разливаться, впадать, [2] бросаться.
Χιρότερος—худший.
Χλομός—бледный.
Χριςάφι, το (χριςός, ο, μάλαμα, το)—золото.
Χριςιμέβο—быть полезным, служить чему-либо.
Χρίςιμος—полезный.
Χριςόνο, χριςομένος—золотить; золотистый, золоченый.

Χρόμα το, χρωματιζμένος—цвет, краска; раскрашенный, окрашенный.

Χτιπιτός—яркий, бьющий в глаза.

Χτίπος, ο—стук, биение.

Χτίριο, το—здание, строение, постройка.

ТІМІ—60 К.

ЦЕНА—60 К.

